Sevillan parturi eli Turha varovaisuus

Komedia neljässä näytöksessä

Pierre Augustin Caron de Beaumarchais

The Project Gutenberg EBook of Sevillan parturi eli Turha varovaisuus, by Pierre de Beaumarchais

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

Title: Sevillan parturi eli Turha varovaisuus Komedia neljässä näytöksessä

Author: Pierre de Beaumarchais

Translator: K. Cronstedt

Release Date: May 8, 2006 [EBook #18354]

Language: Finnish

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK SEVILLAN PARTURI ELI TURHA ***

Produced by Tapio Riikonen

SEVILLAN PARTURI

eli Turha varovaisuus

Kirj.

BEAUMARCHAIS

Franskan kielestä suomentanut K. Cronstedt

Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Helsinki, 1879.

Henkilöt:

KREIVI ALMAVIVA, Espanjan grandi.
BARTHOLO, lääkäri.
ROSINA, hänen holhottinsa.
FIGARO, parturi.
DON BAZIL, musikin-opettaja.
LA JEUNESSE, |
L'ÉVEILLÉ, | Bartholon palvelijoita.
YKSI NOTARIUS.
YKSI TUOMARI.

OIKEUDENPALVELIJOITA ja KÄSKYLÄISIÄ soitoilla.

Tapahtumapaikka: Sevilla; ensimäisessä näytöksessä kadulla Rosinan ikkunain alla, sitten Bartholon asunnossa.

Kun surusanoma saapui sen nuorukaisen tapaturmaisesta kuolemasta, jonka muotokuvan näemme alkulehdellä ja jonka viimeisen yön hedelmä tässä ilmestyy, herätti se kaipausta ei ainoastaan niissä, jotka sukulaisuuden ja ystävyyden siteillä olivat häneen liittyneet, vaan varmaankin kaikissa, joille työ meidän kansallisen sivistyksemme puolesta on kallis ja rakas. Tuoni oli kylmänkiiltävällä viikatteellansa katkaissut elämän niin toivorikkaan, oli riveistämme temmannut pois taistelun niin innokkaan. Tuskin ori Kaarle Cronstedt ottanut ensimmäiset itsenäiset askeleensa elämän uralla, kuin jo silmä sammui, veri jäähtyi, ja se elon aamu, joka ennusti kaunista päivää, peittyi surupilviin.

Vapaherra Kaarle Alfred Cronstedt syntyi Helsingissä v. 1860 Tammikuun 27 p. Hänen vanhempansa olivat Yhdyspankin tirehtööri, vapaherra Juhana Cronstedt ja tämän vaimo, vapaherratar Olga Beatrice Cronstedt. Nuori Kaarle sisäänkirjoitettiin kymmenvuotiaana Helsingin ruotsalaiseen yksityislyseoon ja jatkoi siinä sillä menestyksellä lukemistansa, että hän ylimmäisestä luokasta ensimmäisenä päästettiin yliopistoon 15 p. Toukok. v. 1878. Jo kouluajallaan hän osoitti harrasta halua toimia kansan hyväksi. Niinpä hän usein jakeli isänsä maatilalla oleville palvelijoille huvittavia ja hyödyllisiä kirjasia; mielellään oleskellen kansan parissa hän tuli sen rakkaaksi ystäväksi, koska hän kertoeli sille opettavia asioita. Eipä hän aikoinaan olisi epäillyt antautua kansakoulun opettajan raskaasen toimeen. Ja kun hänen käsitteensä enemmän kehkeyivät ja antoivat ikään kuin tukea nuorukaisen epämääräisille tunteille, niin tämä kansanharrastus muodostui kansalliseksi harrastukseksi. Hänen vielä koulupenkillä istuessa syttyi hänessä palava halu oppia Suomen kieltä; ja lienee joskus sattunut niinkin, että muut aineet saivat kärsiä sen rinnalla.

Tämä hänen mielihalunsa kasvoi vaan ja vahvistui, kun hän oli jättänyt koulun. Ahkeran työn perästä oli tullut se suloinen hetki, jolloin nuorukainen hehkuvin mielin kiinnittää ylioppilaslyyryn lakkiinsa. Yht'äkkiä on koulun ahdas piiri laajentunut rajattomiksi. Loitolla näkee hänen innostunut silmänsä suurten maalien viittaavan, nuoruuden täydelle voimalle hän huomaa avaroja aloja

olevan valloitettavana. Vaan näitä ylioppilaan idealia ei suinkaan saavuteta siten, että niitä vaan kädet ristissä ihaillaan. Paljaisin haaveksimisiin Cronstedt ei tyytynytkään, sillä raitis ja uhkuva elonvoima asui hänessä. Tuskin oli hän muutamia päiviä ollut ylioppilaana, ennen kuin hän ryhtyi toimeen, jonka kautta hän tahtoi harjautua Suomen kieleen samalla kuin kantaa kortensa isänmaalliseen työhön. Perehtyneenä Franskan kieleen rupesi hän entisen, rakastetun opettajansa, maisteri F. W. Rothstenin johdolla suomeksi kääntämään Alfred de Vignyn mainiota romaania *Cinq-Mars*. Tällainen tehtävä tarjoo suuria vaikeuksia sillekin, joka lapsuudestaan tuntee kansan kieltä, mutta paljoa suuremmat ne ovat sille, joka harvoin sitä on kuullut Suomalaisen suusta ja jonka on luottaminen omaan kieliaistiinsa. Näistä vaikeuksista huolimatta Cronstedt tavattomalla ahkeruudella ja tarkkuudella jatkoi työtänsä, niin että vuoden lopussa oli suorittanut suurimman osan käännöstänsä. Sen päätettyänsä hän heti tuumi samanlaisen työn jatkamista ja alkoi kevään puolella kääntää Beaumarchais'in tekemää näytelmäkappaletta *Sevillan Parturi*. Tätä loppuun saattaaksensa, ennen kuin kesäksi jättäisi kotinsa, hän työskenteli mitä suurimmalla innolla; vieläpä viimeisinä aikoina käytti yötkin siihen. Oliko se aavistus, että hänen työaikansa olisi niin lyhyt, joka kiihdytti häntä näin kuumeentapaiseen ahkeruuteen? Viimeiset korjaukset tahtoi hän jättää siksi kun hän, kesän vietettyänsä suomalaisissa seuduissa ja tutustuttuaan kansan rikkaasen kieleen, syksyllä palaisi kotiin.

Ilomielin hän sen vuoksi oli odottanut suven tuloa. Muutamain toveriensa kanssa hän päätti asettua Keuruulle, joka seutu erittäin on tunnettu kauniista, puhtaasta kielestään. Täällä hän myös voi oppia tuntemaan Suomalaisen luonnetta ja tapoja hänen omassa kodissaan sekä ihailla Suomen luonnon suloutta. Vaan ne hedelmät, jotka varmaankin tämmöinen matka olisi tuottanut, eivät päässeet kypsymään: kalman henki ne kylmi. Eräänä kauniina Heinäkuun päivänä läksi hän parin kumppaninsa kanssa järvelle huonossa venheessä, joka vähän matkan päässä rannasta täyttyi vedestä. Koska Cronstedt oli hyvä uimari, hän ei epäillyt uiden pyrkiä maalle päin. Vaan tässä hänen voimansa pettyivät, erittäin kun hänen vedestä raskas pukunsa kovin painoi häntä. Ainoastaan muutama syli rannasta hänen viimeiset voimansa raukesivat ja hän vaipui syvyyteen. Tämä tapahtui 10 p. Heinäkuuta v. 1879.

[Lähelle surmapaikkaa aikovat Keuruulaiset asettaa muistokiven vainajalle. Hänen muistoansa säilyttää niillä seuduin myös se kaunis rahalahja, jonka isänsä antoi kunnan käytettäväksi kansaa hyödyttäviin tarkoituksiin.]

Nuoruuden kukoistuksessa hänet siis kova kohtalo riisti pois elämästä, joka oli tarpeeksi pitkä, herättämään suuria toiveita, liiaksi lyhyt niitä täyttämään. Hänen ikänsä valoisa kevät ne synnytti; ennen kuin sen suvi oli saapunut, vei hän ne mukaansa hautaan. Olihan syytä kysyäkin "mitä voittaa vielä, jos elää saa", kun näki hänen nuorukaisen tulisella innolla, miehen lujalla ahkeruudella työskentelevän tarkoitusmäärää kohden, joka hänellä oli selvänä. Jo ensimmäisenä ylioppilasvuonna oli hän ahkerain oppiharjoitustensa ohessa ennättänyt kääntää kaksi teosta, jotka samassa ovat todistuksena hänen erinomaisesta kielitaidostaan, katsoen siihen, että hänellä oli pääasiallisesti teoreetilliset tiedot Suomen kielessä. Kaiken uutteruuden ohessa hän kuitenkin otti osaa semmoisiin viattomiin huvituksiin, jotka virkistävät mieltä ja pitävät luonnon raittiina ja sydämen puhtaana. Ja tämä sisällinen siveys kuvautuikin koko hänen olennossaan, jonka hilpeys, teeskentelemätöin suoruus ja kaino vaatimattomuus viehätti kaikkia, jotka tulivat hänen kansansa tuttavuuteen ja jotka nyt kaipauksella häntä muistelevat. Se ei ollutkaan pitkä hänen elonsa polku: ainoastaan yhdeksäntoista vuotta,

Mut ikää siinäkin, työ jalo vaan
Jos on elämää.

Emmekä murheella valita hänen lyhyitä elinpäiviänsä; me muistelemme hänessä jaloa nuorukaista, jonka harras, kansallishengen elähyttämä työ ei jäljettömästi kadonnut ajan virtaan, vaan jätti jälkeensä todistuksen siitä, mitä ylevä, isänmaallinen mieli ja luja tahto saavat toimeen.

Eräät vainajan ystävät.

ENSIMMÄINEN NÄYTÖS.

Joku Sevillan katu, jossa kaikki ikkunat ovat ristikolla varustetut.

Ensimmäinen kohtaus.

(Kreivi, yksin, iso, ruskea viitta yllä ja leveä-lierinen hattu silmille painettuna. Katsoo kelloansa kävellessään.)

KREIVI. Päivä on vähemmin kulunut, kuin luulinkaan. Hetki, jolloin hänen on tapana näyttäitä ristikko-akkunansa takana, on vielä etäällä. Mutta yhtä kaikki; parempi on tulla liika aikaiseen kuin laiminlyödä sitä hetkeä, jolloin saattaa nähdä hänet. Jos joku hovin teikari voisi arvata minun olevan sadan peninkulman päässä Madrid'ista ja joka aamu pysähtyvän jonkun naisen ikkunan alla, vaikk'en ole häntä milloinkaan puhutellut, luulisi hän minua Isabellan aikuiseksi Espanjalaiseksi. — Miks'ei? Jokainen juoksee onnellisuuttansa takaa. Minun onnellisuuteni on Rosinan sydämessä. Mutta kuinka! juosta naista takaa Sevillassa, vaikka Madrid ja hovi joka haaralla tarjoo niin helppoja huvituksia? — Ja juuri niitä minä pakenen. Minä olen kyllästynyt noihin valloituksiin, joita voitonpyyntö, tavanmukaisuus tahi turhamielisyys lakkaamatta tarjoo meille. Sangen suloista on olla rakastettu itsensä vuoksi! Ja jos minä voisin tässä valhepuvussa hankkia varman tiedon… Hiisi vieköön tuon häiritsijän!

Toinen kohtaus.

(Figaro. Kreivi, piilossa.)

FIGARO (selässä gitarri, joka leveästä nauhasta riippuu olkapään yli; hän hyräilee iloisesti, paperi ja lyijykynä kädessään).

Pois nyt surut, pois!
Ne masentaa.
Jos viinaa ei jois
Virvoittelevaa,
Niin elämä vaan
Olis hupsun työ,
Eik' aikaakaan,
Tulis kuolon yö.

Tähän asti tämä käy hyvin laatuun, hei! hei!

Tulis kuolon yö.
Hei, viinan
Ja laiskuuten',
Ne kiistelevi:
Ken sais sydämen.

Eipä! ne ei kiistelekään, ne hallitsevat siinä rauhallisesti yhdessä…

Ne jakaapi
Mun sydämen'.

Sanoinko jakaapi? Entäs sitte! Me komillisten operain tekijät emme katso niin likeltä. Meidän aikoihimme lauletaan, mitä ei maksa vaivaa lausua.

(Hän laulaa:)

Hei, viinani
Ja laiskuuten',
Ne jakaapi
Mun sydämen'.

Minä tahtoisin päättää jollakin kauniilla, loistavalla, säihkyvällä lauseella, joka näyttäisi ajatukselta.

(Hän laskee toisen polvensa maahan ja kirjoittaa laulaessaan.)

Oi viinan,
Mun armaimpan'!
Oi laiskuuteni,

Sua rakastan!

Hyi! se on typerää. Se ei kelpaa… Tarvitaan joku vastakohta:

Oi viinani,
Mua hallitset
Sä laiskuuten'!

Saakeli, kas nyt se onnistuu.

Mua palvelet!

Oivallista, Figaro! (Hän kirjoittaa laulaessaan.)

Oi viinani,
Mua hallitset!
Sä laiskuuteni,
Mua palvelet!
Mua palvelet!
Mua palvelet!

Hei! hei! kun tähän tulee säestys lisäksi, saadaanpa nähdä, herrat juonittelijat, enkö tiedä, mitä sanon. (Hän huomaa kreivin.) Minä olen nähnyt tuon pappismiehen jossakin. (Hän nousee.)

KREIVI (itseksensä). Tuo mies ei ole minulle outo.

FIGARO. Eipä se olekaan mikään pappismies! Tuo kopea ja ylhäinen ulkomuoto…

KREIVI. Tuo törkeä ryhti…

FIGARO. En erehdykään; se on kreivi Almaviva.

KREIVI. Minä luulen, että se on tuo Figaro veijari!

FIGARO. Hän se juuri on, armollinen herra.

KREIVI. Konna! jos lausut yhden sanan…

FIGARO. Niin, minä tunnen teidät; tämmöisillä tuttavallisilla hyvyyden

osoituksilla olette aina kunnioittanut minua.

KREIVI. Minä puolestani saatoin tuskin tuntea sinua. Sinä olet niin paksu ja lihava…

FIGARO. Mitäs tehdä, armollinen herra! Se on kurjuus.

KREIVI. Voi raukkaseni! Mutta mitä sinä toimitat Sevillassa? Minä olin ennen aikaan puhunut sinun puolestasi, että saisit jonkun viran.

FIGARO. Minä sain sen, armollinen herra, ja minun kiitollisuuteni…

KREIVI. Puhuttele minua Lindor'iksi. Etkö valhepuvustani näe, että minä tahdon olla tuntematon?

FIGARO. Minä menen tieheni.

KREIVI. Ei suinkaan. Minä odotan täällä jotakin, ja kaksi miestä, jotka lavertelevat, ovat vähemmin epäluulon alaisia kuin yksi, joka kävelee. Olkaamme lavertelevinamme. No! entäs tuo virka?

FIGARO. Teidän Excellensinne puolustus-sanaan katsoen antoi ministeri heti paikalla nimittää minut apteekipalvelijaksi.

KREIVI. Armeijan hospitaleissako?

FIGARO. Ei; Andalusian hevossiitos-laitoksissa.

KREIVI (nauraen). Soma alku!

FIGARO. Virka ei ollut huono, sillä kun minulla oli haavanhoidon ja apteekitavarain osasto, kaupitsin usein ihmisille hyviä hevoslääkkeitä.

KREIVI. Jotka surmasivat kuninkaan alamaisia.

FIGARO. Ah! ah! ei ole mitään yleis-lääkettä; mutta ne ovat välistä kuitenkin parantaneet Galitian, Katalonian ja Auvergnen miehiä.

KREIVI. Minkätähden olet siis jättänyt tuon viran?

FIGARO. Jättänyt? Virka se minut on jättänyt; minua on paneteltu mahtavien

herrojen luona.

"Kateus kalvas kynsineen…"

KREIVI. Oi! säästä minua, ystäväni! Vieläkö sinäkin runoja sepität? Minä olen nähnyt sinun tuolla töhertelevän polvellasi ja laulavan aamusta saakka.

FIGARO.. Siinäpä juuri on onnettomuuteni syy, Teidän Excellensinne. Kun ministerille ilmoitettiin, että minä tein, voin sanoa, jotenkin sievästi, — kukkasvihkoja Cloriille, että lähetin arvoituksia sanomalehtiin, että oli liikkeellä minun tekemiäni madrigaleja; sanalla sanoen, kun hän kuuli, että minä olin painettu aivan elävänä, käänsi hän asian tragilliseksi ja eroitti minut virastani, väittäen syyksi, että kirjalliset harrastukset ovat mahdottomat sovittaa yhteen virkatointen hengen kanssa.

KREIVI. Järjellisesti tuumittu! etkä sinä antanut huomauttaa hänelle…

FIGARO. Minä katsoin itseäni varsin onnelliseksi siitä, että hän unhotti minut, sillä minä olin vakuutettu, että grandi tekee meille kylliksi hyvää, kun hän ei tee meille pahaa.

KREIVI. Sinä et sano kaikkia. Minä muistan, että sinä minun palveluksessani olit aika hulivili.

FIGARO. Oi Jumalani, tahdotaanhan, armollinen herra, että köyhän miehen pitää olla ilman vikoja.

KREIVI. Laiska, rappeutunut…

FIGARO. Kun niin paljon hyviä avuja palvelijalta vaaditaan, tunteeko Teidän Excellensinne monta isäntää, jotka rengiksi kelpaisivat?

KREIVI (nauraen). Se ei ole hullumpaa. Ja sinä vetäysit syrjään tähän kaupunkiin?

FIGARO. En heti.

KREIVI (keskeyttäen häntä). Maltappas… Minä luulin, että se oli hän… Jatka vaan, minä kuulen kyllä.

FIGARO. Madridiin palattuani tahdoin uudestaan koettaa kirjallista kykyäni, ja teateri näytti minusta kunnian kentältä…

KREIVI. Jumala varjelkoon!

FIGARO. (Hänen vastatessaan katsoo kreivi tarkasti ristikkoakkunaan päin.) Todellakaan en tiedä, kuinka minulla ei ollut mitä suurinta menestystä; sillä minä olin täyttänyt parterrin oivallisimmilla työmiehillä; kämmenet … kartunkaltaiset; minä olin kieltänyt käyttämästä hansikoita, ruokokeppejä ja kaikkia, mikä vaan synnyttää heikkoja taputuksia; ja, kunniani kautta, ennen näytelmän alkua oli koko kahvila näyttänyt olevan mitä edullisimmassa mielen laadussa minua kohtaan. Mutta salajuonittelijain ponnistukset…

KREIVI. Aha! salajuonittelijat! herra tekijän kävi huonosti

FIGARO. Aivan samoin kuin muittenkin: miks'ei? He vihelsivät minulle; mutta jos minä milloinkaan voin koota ne jälleen…

KREIVI. Ikävyys kyllä kostaa heille sinun puolestasi.

FIGARO. Oi! kuinka minä vihaan heitä! saakeli!

KREIVI. Kiroothan sinä! Tiedätkö, että oikeustossa saadaan kirota tuomareita ainoasti neljäkolmatta tuntia.

FIGARO. Mutta teaterissa neljäkolmatta vuotta. Elämä on niin lyhyt, ett'ei se voi hävittää sellaista tunnetta.

KREIVI. Sinun iloinen vihasi ilahuttaa minua. Mutta sinä et sanonut minulle, mikä saattoi sinut Madridista lähtemään.

FIGARO. Sen teki minun hyvä enkelini, Teidän Excellensinne, koska olen niin onnellinen, että jälleen tapaan entisen isäntäni. Madrid'issa huomasin, että kirjailijain tasavalta oli susien tasavalta, jotka aina ovat aseissa toisiansa vastaan, ja että, tämän naurettavan vimman kautta jouduttuansa ylenkatseen esineiksi, kaikki hyönteiset, muskitot, hyttyset, arvostelijat, maringuinit, kadehtijat, kynäilijät, kirjakauppiaat, censorit ja kaikki, mitä tarttuu onnettomien kirjailijain nahkaan, yhä pistivät heitä ja imivät sitä vähäistä mehua, mikä heillä oli jälellä. Kirjoittamasta väsyneenä, itseeni kyllästyneenä, muita ihmisiä inhoten, velkoihin uponneena ja rahoista tyhjänä vihdoin vakuutettuna, että partaveitsen tuottamat

edulliset tulot ovat paremmat kuin kynän mitätön kunnia, läksin minä Madrid'ista. Matkakapineeni kaulapussissa, samosin filosofin tavalla molempain Kastiliain, la Manchan, Estremaduran, Sierra Morenan ja Andalusian halki; yhdessä kaupungissa minua otettiin ystävällisesti vastaan, toisessa minä pantiin vankeuteen, mutta aina olin tapausten haltijana; moniailta kiitettynä, toisilta moitittuna, hyvinä aikoina toimeen tullen, huonoa aikaa kärsien, hupsuja pilkaten, ilkiöitä pelkäämättä, kurjuuttani nauraen ja kaikkien ihmisten partaa ajaen olen saapunut tänne Sevillaan ja olen valmis Teidän Excellensiänne uudestaan palvelemaan kaikissa, mitä suvaitsette käskeä.

KREIVI. Kuka on antanut sinulle noin iloisen filosofian?

FIGARO. Tottumus onnettomuuteen. Minä kiiruhdan nauramaan kaikkia, peläten, että täytyisi itkeä sitä. Mutta miksi aina katsotte tälle puolelle?

KREIVI. Paetkaamme!

FIGARO. Minkätähden?

KREIVI. No, tulehan, konna!

(He menevät piiloon.)

Kolmas kohtaus.

(Bartholo, Rosina. Alakerran ristikko-akkuna aukenee,
ja Bartholo ja Rosina käyvät ikkunaan.)

ROSINA. Kuinka minun tekee hyvää hengittää raitista ilmaa! Tämä ristikko-akkuna aukenee niin harvoin…

BARTHOLO. Mikä paperi teillä on kädessänne?

ROSINA. Se on *Turhan varovaisuuden* runoja, jotka laulu-opettajani on antanut minulle eilen.

BARTHOLO. Mitäs se on, tuo *Turha varovaisuus*?

ROSINA. Se on uusi huvinäytelmä.

BARTHOLO. Vieläkin joku drama! Joku uuden-laatuinen hullutus!

[Bartholo ei pitänyt dramoista. Hän oli ehkä nuoruudessaan tehnyt jonkun murhenäytelmän.]

ROSINA. Minä en tiedä siitä mitään.

BARTHOLO. Öh, öh, sanomalehdet ja esivalta kyllä varjelevat meitä niistä. Barbarinen vuosisata!…

ROSINA. Te soimaatte aina meidän poloista vuosisataamme.

BARTHOLO. Suokaa se rohkeus anteeksi; mitä tämä vuosisata on tuottanut, josta sitä sopisi kiittää! Kaikenlaisia hullutuksia: ajatusvapauden, vetovoiman, sähkövoiman, uskonnonvapauden, rokon-istuttamisen, kiinankuoren, encyklopedian ja näytelmät…

ROSINA. (Paperi putoo hänen kädestänsä kadulle.) Ai! lauluni! lauluni putosi, kun teitä kuuntelin; juoskaa, juoskaa, hyvä herra! Lauluni, se häviää.

BARTHOLO. No, Lempo vieköön! pidettäköön kiinni, mitä on käsissä.

(Hän menee pois balkongilta.)

ROSINA (katsoo sisäpuoleen ja tekee viittauksen kadulle päin).
St, st! (Kreivi ilmaantuu.) Ottakaa se pian ja lähtekää.

(Kreivi hypähtää paikalle, ottaa paperin ylös ja palaa.)

BARTHOLO (tulee ulos rakennuksesta ja hakee). Missä se onkaan? Minä en näe mitään.

ROSINA. Balkongin alla, muurin ääressä.

BARTHOLO. Annattehan minulle soman tehtävän! Joku on siis mennyt ohitse?

ROSINA. Minä en ole nähnyt ketään.

BARTHOLO. (itsekseen). Ja minä olen niin hyvä, että haen… Bartholo, sinä olet hupsu, ystäväni: tämän tapauksen tulee opettaa sinulle, ett'ei ole koskaan avaamista ristikko-akkunaa kadulle päin.

(Hän menee sisään.)

ROSINA (yhä balkongilla). Minun onneton tilani antaa minulle tämän anteeksi: yksin, sisäänsuljettuna, alttiina inhoittavan miehen vainolle; onko silloin rikollista yrittää päästä orjuudesta?

BARTHOLO (ilmaantuen balkongille). Tulkaa sisään, Sennora; se on minun vikani, että teiltä on hukkunut laulunne; mutta tämä tapaturma ei ole enää tapahtuva teille, sen vannon minä.

(Hän sulkee ristikko-akkunan avaimella.)

Neljäs kohtaus.

(Kreivi, Figaro. He tulevat varovaisesti sisään.)

KREIVI. Nyt, kun he ovat poistuneet, tutkikaamme tätä laulua, joka varmaankin sisältää jonkun salaisuuden. Se on kirje-piletti!

FIGARO. Hän kysyi, mitä se on tuo "tarpeeton varovaisuus"!

KREIVI (lukee vilkkaasti). "Teidän hartautenne herättää minun uteliaisuuttani; niin pian kuin minun holhojani on mennyt ulos, laulakaa huolimattomasti näitten runojen tunnetulla nuotilla jotakin, joka vihdoin ilmoittaisi minulle sen miehen nimen, säädyn ja aikomukset, joka näyttää niin itsepäisesti mieltyneen kova-onniseen Rosinaan."

FIGARO (jäljitellen Rosinan ääntä). Lauluni, lauluni putosi; juoskaa, juoskaa! (Hän nauraa.) Ah! ah! ah! ah! Oi noita naisia! jos tahdotte antaa viisautta mitä vilpittömimmälle, sulkekaa hänet sisään.

KREIVI. Armas Rosinaseni!

FIGARO. Armollinen herra, minä huomaan jo selvästi teidän maskeradinne syyt; te toimitatte täällä lemmenkauppaa aaveissanne.

KREIVI. Sinä olet siis asian jäljillä, mutta jos sinä lavertelet…

FIGARO. Minäkö lavertelisin! Minä en ensinkään käytä teidän

rauhoittamiseksenne noita kauniita kunnioituksen ja uskollisuuden korulauseita, joita joka päivä väärin-käytetään; minä sanon ainoasti yhden sanan: minun oma etuni on teille takauksena minun puolestani; punnitkaa kaikkia tuolla vaa'alla, j.n.e….

KREIVI. Varsin hyvä. Kuule siis. Kuusi kuukautta sitte kohtasin sattumalta Prado'ssa [julkinen kävelypaikka Madridissa. Suom. muist.] nuoren naisen, jonka kauneus!… Sinä näit hänet äsken. Minä olen turhaan antanut hakea häntä koko Madrid'issa. Vasta muutamia päiviä sitte olen saanut tiedon, että hänen nimensä on Rosina, että hän on jalosukuinen ja naitu eräälle vanhalle tämän kaupungin lääkärille, nimeltä Bartholo.

FIGARO. Kaunis lintunen, todellakin! vaikea karkoittaa pesästänsä!
Mutta kuka on sanonut teille, että hän on tohtorin vaimo?

KREIVI. Kaikki ihmiset.

FIGARO. Se on valhe, jonka hän on sepittänyt Madrid'ista tullessaan, pettääksensä kosijoita ja karkoittaaksensa heitä; Rosina on vielä vaan hänen holhottinsa, mutta ennen pitkää…

KREIVI (vilkkaasti). Ei ikinä. Oi! mikä uutinen! Minä olin päättänyt ruveta vaikka mihin, tuodakseni hänelle esiin surkuttelemistani, ja minä tapaan hänet naimatonna! Ei ole hetkeäkään hukkaamista; minun täytyy saavuttaa hänen rakkautensa ja temmata hänet pois siitä halvasta liitosta, joka hänelle määrätään. Sinä tunnet siis tuon holhojan?

FIGARO. Niinkuin äitini.

KREIVI. Minkälainen mies hän on?

FIGARO (vilkkaasti). Hän on kaunis, paksu, lyhytläntä, nuori äijä, harmaan-täplikäs, kunnoton, parraton, innoton, joka väijyy ja nuuskii, toruu ja ähkää, kaikki yht'aikaa.

KREIVI (tuskastuneena). Ho! minä näin hänet. Hänen luonteensa?

FIGARO. Raaka, ahnas, ylenmäärin mustasukkainen ja rakastunut holhottiinsa, joka vihaa häntä kuolemaan asti.

KREIVI. Hänen miellyttämis-keinonsa siis ovat…

FIGARO. Olemattomia.

KREIVI. Sitä parempi. Hänen rehellisyytensä?

FIGARO. Aivan niin suuri kuin tarvitaan hirsipuun välttämiseksi.

KREIVI. Sitä parempi. Rangaista petturia samalla kuin tekee itsensä onnelliseksi…

FIGARO. Se on yht'aikaa yleisen ja yksityisen hyödyn edistämistä: todellakin siveellinen urhotyö, armollinen herra!

KREIVI. Sinä sanot, että pelko kosijoista saattaa hänet oveansa sulkemaan?

FIGARO. Kaikilta ihmisiltä: jos hän voisi tilkittää sen umpeen…

KREIVI. Ah! hiisi, sitä pahempi! Voisitko sinä päästä sisään hänen luoksensa?

FIGARO. Josko minä pääsisin! Primo, se rakennus, jossa minä asun, on tohtorin oma, hän vouraa sitä minulle *ilmaiseksi*.

KREIVI. Vai niin!

FIGARO. Ja minä lupaan hänelle kiitollisuudesta kymmenen kultarahaa vuodessa, *ilmaiseksi* senkin.

KREIVI (tuskastuneena). Sinä olet hänen hyyryläisensä?

FIGARO. Vielä enemmän, hänen parturinsa, hänen haavalääkärinsä, hänen apteekarinsa; hänen talossaan ei kukaan muu pitele partaveistä, lansettia tahi ruiskun-mäntää kuin teidän palvelijanne.

KREIVI (syleilee häntä). Oi! Figaro, ystäväni, sinä olet oleva minun enkelini, minun vapauttajani, minun suojelushenkeni.

FIGARO. Pahus vieköön! kuinka hyöty nopeasti on lyhentänyt teille eri säätyjen välin! kelpaa kuulla kiihtyneitä ihmisiä!

KREIVI. Onnellinen Figaro! Sinä saat nähdä Rosinaani! sinä saat nähdä häntä!

Käsitätkö onneasi?

FIGARO. Tuo on vasta-rakastuneen puhetta! Minäkö häntä ihailen? Jospa te voisitte ottaa minun asemani!

KREIVI. Ah! jospa saattaisi eksyttää kaikki valvojat!

FIGARO. Sitäpä minä juuri mietin.

KREIVI. Ainoastaan kahdeksitoista tunniksi.

FIGARO. Jos pitää ihmisiä puuhassa heidän omia etujansa varten, estää heitä toisen miehen etuja vahingoittamasta.

KREIVI. Epäilemättä. Entäs sitte?

FIGARO (syvästi miettien.) Minä tuumailen, eikö apteeki voisi tarjota vähäisiä viattomia keinoja…

KREIVI. Lurjus!

FIGARO. Tahdonko minä vahingoittaa heitä? He tarvitsevat kaikki minun apuani, täytyy vaan hoitaa heitä kaikkia yht'aikaa.

KREIVI. Mutta tuossa lääkärissä saattaa syntyä joku epäluulo.

FIGARO. Täytyy toimia niin nopeasti, ett'ei epäluulo ehdi syntymään. Yksi ajatus johtuu mieleeni: Kuninkaallisen Infantin rykmentti saapuu tähän kaupunkiin.

KREIVI. Eversti on minun ystäviäni.

FIGARO. Hyvä! Menkää tohtorin luoksi ratsumiehen puvussa, majoituskirjeellä varustettuna; täytyyhän hänen ottaa teidät majaansa; mitä vielä on tehtävää, sen minä otan toimekseni.

KREIVI. Oivallista

FIGARO. Se ei myöskään olisi hullumpaa, jos näyttäisitte olevan noin vähän humalassa…

KREIVI. Miksi niin?

FIGARO. Ja vähän sopimattomasti kohtelevan häntä tuon järjettömän ulkomuodon peitossa.

KREIVI. Miksi niin?

FIGARO. Siksi, ett'ei hän ryhtyisi mihinkään varomiseen, vaan luulisi, että teitä pikemmin haluttaisi nukkua kuin rakentaa salavehkeitä hänen luonansa.

KREIVI. Erinomainen ajatus! Mutta minkätähden sinä et mene sinne?

FIGARO. Ah! niin, minä! Me olemme varsin onnelliset, joll'ei hän tunne teitä, jota hän ei milloinkaan ole nähnyt. Ja millä tavoin sitten hankkia teille pääsy sinne?

KREIVI. Sinä olet oikeassa.

FIGARO. Sillä te ette ehkä osaa kannattaa tuota vaikeata rôlia.
Ratsumies … humalassa…

KREIVI. Sinä pilkkaat minua (juopuneena olevinansa). Eiköhän tämä ole tohtori Bartholon talo, ystäväni?

FIGARO. Todellakin, jotenkin hyvin; jalat vaan vähän enemmin hoipertelevina. (Juopuneemman näköisenä.) Eiköhän tämä ole…

KREIVI. Hyi! Tuo on rahvaan jupumusta.

FIGARO. Sepä onkin hyvä. Se on ilon hutikka.

KREIVI. Ovi aukenee.

FIGARO. Se on miehemme: poistukaamme siksi, kuin hän on mennyt.

Viides kohtaus.

(Kreivi ja Figaro piilossa; Bartholo.)

BARTHOLO (tulee ulos, puhuen oven suussa rakennukseen päin). Minä tulen

heti takaisin; ei saa päästää ketään sisään. Mikä hulluus, että minä menin alas! Niin pian kuin hän pyysi minua siihen, olisi minun pitänyt aavistaa… Ja Bazil, joka ei tule! Hänen piti valmistaman kaikki, jotta hääni vietettäisiin huomenna salaisesti! Mennäänpä katsomaan, mikä saattaa viivyttää häntä.

Kuudes kohtaus.

(Kreivi, Figaro.)

KREIVI. Mitä minä kuulin? Huomenna hän nai Rosinan salaisuudessa!

FIGARO. Armollinen herra, onnistumisen vaikeus lisää vaan yrittämisen tarpeellisuutta.

KREIVI. Kukahan tuo Bazil on, joka puuttuu hänen naimiseensa?

FIGARO. Muuan raukka, joka opettaa soitantoa hänen holhotillensa. taiteensa ihastelija, veitikka, puutteenalainen, ropoa kumarteleva, ja hänen suhteensa tullaan helposti toimeen, armollinen herra… (Katsoen ristikko-akkunaan päin.) Tuossa hän on, tuossa hän on.

KREIVI. Kuka?

FIGARO. Tuossa hän on ristikko-akkunansa takana. Älkää katsoko, älkäähän katsoko!

KREIVI. Minkätähden?

FIGARO. Kirjoittihan hän: *Laulakaa huolimattomasti*, se on, laulakaa niinkuin laulaisitte … vaan laulaaksenne. Oi! kas tuossa hän on.

KREIVI. Koska minä olen alkanut miellyttää häntä, vaikk'ei hän minua tunne, niin älkäämme heittäkö tuota Lindor nimeä, jonka olen ottanut; voittoni on oleva sitä suloisempi. (Hän levittää paperin, jonka Rosina on heittänyt.) Mutta kuinka laulaa tällä nuotilla? Minä puolestani en osaa sepittää runoja.

FIGARO. Kaikki, mitä mieleenne johtuu, armollinen herra, on oivallista: rakastunut sydän ei vaadi liikoja neron tuotteitten suhteen… Ottakaa minun gitarrini.

KREIVI. Mitäs tahdot, että sillä tekisin? minä soitan sitä sangen huonosti!

FIGARO. Onko teidän kaltainen mies mitään osaamatta? Käden selällä; from, from, from… Jos laulaisitte Sevillassa ilman gitarria, tunnettaisiin te pian, toden totta pian päästäisiin teidän jäljillenne.

(Figaro nojaa seinää vastaan balkongin alla.)

KREIVI (laulaa kävellen ja säestäen gitarrilla:)

Ensimmäinen värssy.

Käskystäs ilmoitan mä nimeäni.
Sua nimetönnä tohdein rakastaa;
Nyt tehdäkö myös tuttuna sen saa?
Vaan mikäs auttaa? Olet käskijäni.

FIGARO (matalalla äänellä). Varsin hyvin, hitto vieköön! Rohkeutta, armollinen herra!

KREIVI.

Toinen värssy.

Lindor mä olen, halpa suvultani,
Vaikk' korkealle kohoo haluni.
Ah, miks en ole jalo ritari!
Palatsiss' oisi sijas rinnallani.

FIGARO. Kuinka saakeli! Minultakaan se ei kävisi paremmin, vaikka minä olen olevinani runoilija.

KREIVI.

Kolmas värssy.

Jok' aamu tänne nöyrást' aion tulla
Rakkauttan' toivotonta laulamaan,
Iloisna kun vaan nähdäkin sun saan,
Josp' ois siit' iloa myös hiukka sulla!

FIGARO. Oo! todellakin, tämä vasta!…

(Hän lähestyy ja suutelee herransa takin alapuolta.)

KREIVI. Figaro?

FIGARO. Teidän Excellensinne?

KREIVI. Luuletko hänen kuulleen minua?

ROSINA (sisäpuolella, laulaa).

Lindor voi kuinka on suloinen!
Mä hällen suon koko sydämen'.

(Joku ikkuna kuuluu kolinalla sulkeuvan.)

FIGARO. Uskotteko nyt, että hän on teidät kuullut?

KREIVI. Hän pani ikkunansa kiinni; joku on luultavasti tullut sisään hänen luoksensa.

FIGARO. Ah! pikku raukka! kuinka hän vapisee laulaessaan! Hän on valloitettu, armollinen herra.

KREIVI. Hän käyttää sitä keinoa, jonka itse osoitti. Mikä hempeys! mikä äly!

FIGARO. Mikä kuje! mikä lempi!

KREIVI. Luuletko, että hän tulee minulle, Figaro?

FIGARO. Hän astuu pikemmin ulos tuon ristikko-akkunan kautta, kuin jättää sen tekemättä.

KREIVI. Se on ratkaistu, minä olen Rosinani oma … elin-ajaksi.

FIGARO. Te unhotatte, armollinen herra, ett'ei hän enää kuule teitä.

KREIVI. Herra Figaro! minulla on vaan yksi sana teille sanottava: hän tulee minun vaimokseni; ja jos sinä hyvin edistät hankettani siten, että salaat häneltä minun nimeni… Sinä ymmärrät, sinä tunnet minut…

FIGARO. Minä myönnyn. Hei! Figaro, lennä rikkauden heimoihin, poikaseni.

KREIVI. Lähtekäämme, epäluuloja karttaaksemme.

FIGARO (vilkkaasti). Minä puolestani menen tänne sisään, jossa taiteeni nojassa yhdellä noita-sauvan iskulla nukutan valppauden, herätän rakkauden, eksytän mustasukkaisuuden, hairautan vehkeet ja kaadan kaikki esteet. Te, armollinen herra, minun luonani soturin-puku ja majoituskirje, ja kultaa teidän taskuissanne.

KREIVI. Kenelle, kultaa?

FIGARO (vilkkaasti). Kultaa, Jumalani, kultaa: se on juonen ponsi.

KREIVI. Älä suutu, Figaro, minä tuon paljon kultaa muassani.

FIGARO (mennessään). Minä tapaan teidät jälleen ennen pitkää.

KREIVI. Figaro!

FIGARO. Mitäs nyt?

KREIVI. Entäs gitarrisi?

FIGARO. Minä unhotan gitarrini! olenhan hullu!

(Hän menee pois.)

KREIVI. Ja sun asuntosi, ajattelematon?

FIGARO (tulee takaisin). Ah! todellakin minä hämmästyn! — Minun kauppani on neljän askelen päässä tästä, siniseksi maalattu, ikkunanpuitteet lyijyiset, kolme suonenisku-astiaa ilmassa, silmä käteen kuvattuna, *Consilio manuque, Figaro*.

(Hän rientää pois.)

TOINEN NÄYTÖS.

Rosinan huone. Ikkuna näyttämön perällä on ristikolla suljettu.

Ensimmäinen kohtaus.

(Rosina, Yksin, matala kynttilänjalka kädessä. Hän ottaa paperia pöydältä ja rupee kirjoittamaan.)

ROSINA. Marceline on sairaana; kaikki palvelijat ovat askareissaan: eikä kukaan näe minun kirjoittavan. En tiedä, onko näillä seinillä silmät ja korvat, vai onko minun vakojallani joku paha henki, joka antaa hänelle tietoja ihan paikalla; mutta minä en voi lausua sanaakaan enkä astua askeltakaan, jonka tarkoitusta hän ei heti arvaisi… Ah! Lindor! (Hän sulkee kirjeen sinetillä.) Suljetaanpa kuitenkin tämä kirje, vaikk'en tiedä, koska ja millä tavoin voin toimittaa sen hänelle. Minä olen ikkunastani nähnyt hänen kauan puhuvan Figaro parturin kanssa. Hän on kelpo ukko, joka joskus on osoittanut sääliväisyyttä minua kohtaan. Jos voisin hetken keskustella hänen kanssaan!

Toinen kohtaus.

(Rosina, Figaro.)

ROSINA (hämmästyneenä). Ah! herra Figaro, kuinka minua ilahuttaa nähdä teitä!

FIGARO. Teidän terveytenne, hyvä neiti?

ROSINA. Ei liioin kehuttava, herra Figaro. Ikävyys kuolettaa minut.

FIGARO. Sen minä uskon; se lihottaa vaan hupsuja.

ROSINA. Kenenkä kanssa puhuitte niin vilkkaasti tuolla alhaalla? Minä en kuullut; mutta…

FIGARO. Erään nuoren maisterin kanssa, joka on minun sukulaisiani ja josta toivotaan suuria; älykäs, tuntehikas, taidokas ja sangen miellyttävän näköinen.

ROSINA. Ohi siis aivan soma mies, uskon ma! Hänen nimensä on?…

FIGARO. Lindor. Hänellä ei ole ropoakaan; mutta joll'ei hän olisi äkkiä lähtenyt pois Madrid'ista, olisi hän siellä voinut saada jonkun hyvän paikan.

ROSINA (ajattelemattomasti). Hän kyllä saa semmoisen, herra Figaro; hän kyllä saa. Sellainen mies, jommoiseksi te olette häntä kuvaillut, ei ole luotu tuntemattomaksi pysymään.

FIGARO (itseksensä). Varsin hyvä! (Ääneen.) Mutta hänellä on suuri vika, joka aina on oleva hänen edistymiselleen haittana.

ROSINA. Vika, herra Figaro! Vika! oletteko aivan varma siitä?

FIGARO. Hän on rakastunut.

ROSINA. Hän on rakastunut! Ja te sanotte sitä viaksi?

FIGARO. Itse asiassa se on vika vaan hänen hoikkaan kukkaroonsa katsoen.

ROSINA. Ah! kuinka kohtuuton sallimus on! Ja eikö hän sano, keneen hän on rakastunut? Minun uteliaisuuteni…

FIGARO. Te olette viimeinen, hyvä neiti, jolle minä tahtoisin ilmoittaa tämänkaltaisen salaisuuden.

ROSINA (vilkkaasti). Minkätähden, herra Figaro? Minä olen vaitelias. Tuo nuori mies on teidän sukulaisenne, hän miellyttää minua erinomaisesti… Sanokaahan.

FIGARO (katsellen häntä viekkaasti). Kuvailkaa mielessänne sievintä pikku hempukkaista, hellää, lempeää, sukkelaa ja hilpeätä, miellyttävää; keveäjalkaista, notkeaa, solevaa, käsivarret pulskeat, suu ruusuinen, ja kädet! posket! hampaat! silmät!…

ROSINA. Asuuko hän tässä kaupungissa?

FIGARO. Tässä korttelissa.

ROSINA. Tämän kadun varrella ehkä?

FIGARO. Kahden askelen päässä minusta.

ROSINA. Ah! se on viehättävää … teidän herra sukulaisellenne. Ja tuo tyttö on?…

FIGARO. Enkö ole sanonut hänen nimeänsä?

ROSINA (vilkkaasti). Se on ainoa asia, jonka olette unhottanut, herra Figaro. Sanokaahan, sanokaahan pian; jos hän tulisi sisään, niin en voisi enää saada kuulla…

FIGARO. Te tahdotte sitä välttämättömästi, hyvä neiti? No hyvä, tuo tyttö on … teidän holhojanne holhotti.

ROSINA. Holhotti?…

FIGARO. Tohtori Bartholon holhotti, niin, hyvä neitini.

ROSINA (levottomuudella). Ah! herra Figaro! … minä en usko teitä, sen vakuutan.

FIGARO. Ja hän palaa halusta itse tulla tänne, saadaksensa teitä sitä uskomaan.

ROSINA. Te saatatte minut vapisemaan, herra Figaro.

FIGARO. Hyi, vapisemaan! huonosti harkitsimme, hyvä neiti. Kun vaipuu pahan pelkoon, tuntee jo pelon pahan. Muutoin olen äsken vapauttanut teidät valvojistanne huomispäivään asti.

ROSINA. Jos hän rakastaa minua, täytyy hänen osoittaa sitä siten, että hän pysyy aivan alallansa.

FIGARO. Hoo! hyvä neiti! voivatko lepo ja rakkaus asua samassa sydämessä? Nuoriso parka on niin onneton näihin aikoihin, että sillä vaan on tuo kauhea vaali: rakkaus ilman lepoa, taikka lepo ilman rakkautta.

ROSINA (luoden silmänsä alaspäin). Lepo ilman rakkautta … näyttää…

FIGARO. Ah! sangen kuihtuvaiselta. Todellakin rakkaus ilman lepoa ilmestyy suuremmassa hempeydessä: ja mitä minuun tulee, jos minä olisin nainen…

ROSINA (hämmentyneenä). Se on tietty, että nuori tyttö ei voi estää kelpo miestä häntä kunnioittamasta.

FIGARO. Sentähdenpä minun sukulaiseni kunnioittaakin teitä rajattomasti.

ROSINA. Mutta jos hän tekisi jotakin varomatonta, herra Figaro, niin hän saattaisi meidät perikatoon.

FIGARO (itseksensä). Hän saattaisi meidät perikatoon! (Ääneen.) Jos te nimen-omaan pikku kirjeen kautta kieltäisitte häntä sitä tekemästä… Kirjeessä on paljon voimaa.

ROSINA (antaa hänelle sen kirjeen, jonka äsken on kirjoittanut). Minulla ei ole aikaa uudestaan aloittaa tätä; mutta, kun annatte sen hänelle, sanokaa hänelle … sanokaa hänelle selvästi…

(Hän kuuntelee.)

FIGARO. Ei ketään, neitini.

ROSINA. Että se on pelkästä ystävyydestä kaikki, mitä minä teen.

FIGARO. Se on ihan selvää. Rakkaudella tietysti on aivan toisenlainen menetystapa!

ROSINA. Ainoasti pelkästä ystävyydestä, ymmärrättekö? Minä pelkään vaan, että hän vastuksista lannistuneena…

FIGARO. Niin, joku virvatuli. Muistakaa, neitini, että tuuli, joka sammuttaa kynttilän, sytyttää hiiloksen, ja että me olemme tuo hiilos. Siitä puhuessaan päästää hän ilmi sellaisen tulen, että hän melkein kiihoitti minua innostuksensa kautta, vaikka minulla ei ole mitään sen asian kanssa tekemistä!

ROSINA. Hyvä Jumala! minä kuulen holhojani tulevan. Jos hän tapaisi teidät täällä… Lähtekää klaverin-huoneesen ja astukaa alas niin hiljaa kuin

mahdollista.

FIGARO. Olkaa huoleti. (Itseksensä, kirjettä näyttäen.) Kas tässä jotakin, joka on parempi kuin kaikki havainnot.

(Hän menee huoneesen.)

Kolmas kohtaus.

(Rosina, yksin.)

ROSINA. Minä menehdyn levottomuudesta siksi, kuin hän on päässyt ulos… Kuinka minä pidän paljon hänestä, tuosta hyvästä Figarosta! Hän on aika kunnon mies, hyvä sukulainen! Ah! tuoss' on minun tyrannini; ryhtykäämme jälleen työhömme.

(Hän sammuttaa kynttilän, käy istumaan ja ottaa neulomuskehän.)

Neljäs kohtaus.

(Bartholo, Rosina.)

BARTHOLO (vihoissaan). Oi! kirous! tuo hurjapää, tuo konnamainen kiskoja Figaro! Eihän voi mennä hetkeksikään ulos olematta vakuutettuna, että kotiin tullessaan…

ROSINA. Kuka niin kovasti on suututtanut teitä, herra?

BARTHOLO. Tuo kirottu parturi, joka yhtäkkiä on tehnyt koko talonväkeni raajarikoksi: hän antaa unettavan aineen L'Éveillé'lle, aivastus-aineen La Jeunesse'lle; hän iskee suonta Marceline'n jalasta; jopa muulikin… Sokean eläin raukan silmille haude! Sentähden että hän minulle sata écu'tä velkaa, kiiruhtaa hän rätinkejä kirjoittamaan. Ah! tuokoon ne tänne vaan!… Eikä ketään etuhuoneessa! Tähän huoneesen tullaan niinkuin julkiseen paikkaan.

ROSINA. Oh! Kuka voi päästä tänne sisään paitsi te, herra?

BARTHOLO. Pikemmin pelkään suotta kuin varottomasti panen mitään kaupalle. Joka paikassa on rohkeita ihmisiä, uskalikkoja… Eiköhän vielä tänä

aamuna sievästi viety teidän lauluanne sill'aikaa, kuin minä menin ulos sitä hakemaan? Oi! minä…

ROSINA. Huviksenne katsottekin kaikenlaista tärkeäksi! Tuuli ehkä vei tuon paperin, ehkäpä ensitulija; mitä minä tiedän?

BARTHOLO. Tuuli, ensitulija!… Ei ole tuulta, neitini, eikä ensitulijaa maailmassa; ja aina tuossa on joku valmiina ottamaan niitä papereita, joita nainen näyttää epähuomiosta pudottavan.

ROSINA. Näyttää, herra?

BARTHOLO. Niin, neitini, näyttää.

ROSINA (itseksensä). Oi häijyä vanhusta!

BARTHOLO. Mutta mitään semmoista ei enää tapahdu, sillä minä aion panettaa kiinni tämän ristikon…

ROSINA. Tehkää paremmin; muurauttakaa ikkunat umpeen samassa; vankihuoneesta pimeään koppiin, eroitus on aivan vähäpätöinen!

BARTHOLO. Mitä niihin ikkunoihin tulee, jotka ovat kadulle päin, se ehkä ei olisi hullumpaa… Eihän ainakaan tuo parturi ole käynyt teidän luonanne?

ROSINA. Tuottaako hänkin teille levottomuutta?

BARTHOLO. Aivan samoin kuin joku muukin.

ROSINA. Kuinka kohteliaat teidän vastauksenne ovat!

BARTHOLO. Ah! luottakaa vaan kaikkiin ihmisiin, ja te saatte ennen pitkää taloonne hyvän vaimon, joka pettää teitä; hyviä ystäviä, jotka sieppaavat hänet teiltä pois, ja hyviä palvelijoita, jotka auttavat heitä siinä.

ROSINA. Kuinka! te ette myönnä minulla olevan periohjeita edes sen vertaa, että herra Figaron houkuttelemisia vastustaisin?

BARTHOLO. Kuka ymmärtää mitään naisten oikuista? Ja kuinka paljon minä olen nähnyt noista peri-ohjeellisista avuista!…

ROSINA (suutuksissaan). Mutta, herra, jollei meitä miellyttääksensä tarvitse muuta kuin olla mies, minkätähden te olette minulle niin kovasti vastenmielinen?

BARTHOLO (kovasti hämmästyneenä). Minkätähden? … minkätähden?… Te ette vastaa minun kysymykseeni tuon parturin suhteen.

ROSINA (loukattuna). No niin! tuo mies tuli sisään minun luokseni; minä näin hänet, minä puhuttelin häntä. Minä en myöskään salaa teiltä, että hän minusta näyttää varsin herttaiselta; voi jospa te kuolisitte harmista siitä!

Viides kohtaus.

(Bartholo, yksin.)

BARTHOLO. Voi noita juutalaisia, noita palvelija-koiria! La Jeunesse! L'Éveillé! L'Éveillé hylkiö!

Kuudes kohtaus.

(Bartholo, L'Éveillé.)

L'ÉVEILLÉ (tulee sisään haukotellen, aivan unissaan). Aah, aah, ah, ah…

BARTHOLO. Missä sinä olit, kirottu hirtehinen, kun tuo parturi tuli tänne sisään?

L'ÉVEILLÉ. Herrani, minä olin … ah, aah, ah…

BARTHOLO. Joitakuita kepposia toimittamassa, luultavasti? Ja sinä et siis nähnyt häntä?

L'ÉVEILLÉ. Aivan varmaan minä näin hänet, koska hän tapasi minut vallan kipeänä, kuten sanoi; ja kyllä kai se oli totta, sillä minä tunsin kipuja koko ruumiissani, kun vaan kuulin hänen siitä puhu… Ah, ah, aah…

BARTHOLO (osottelee häntä). Kun vaan kuulin hänen siitä puhuvan!… Entäs miss' on tuo heittiö La Jeunesse? Alinomaa anniskella lääkkeitä tälle pikku pojalle ilman minun käskyäni! siin' on joku koiranjuoni sen takana.

Seitsemäs kohtaus.

(Edelliset; La Jeunesse tulee vanhuksen tavalla, vekara-sauva kädessä; hän aivastaa useita kertoja.)

L'ÉVEILLÉ (yhä haukotellen). Vai La Jeunesse?

BARTHOLO. Sinä saat aivastaa sunnuntaina.

LA JEUNESSE. Kas niin, enemmän kuin viisikymmentä … viisikymmentä kertaa … hetken ajalla! (Hän aivastaa.) Minä olen uuvuksissa.

BARTHOLO. Kuinka! minä kysyn teiltä molemmilta, onko joku mennyt sisään Rosinan luoksi, ettekä te sano, että tuo parturi…

L'ÉVEILLÉ (yhä haukotellen). Onko hän siis joku herra Figaro? Aah! ah…

BARTHOLO. Minä takaan, että se lurjus on salaliitossa hänen kanssansa.

L'ÉVEILLÉ (itkien kuin hupsu). Minä … minäkö salaliitossa!…

LA JEUNESSE (aivastaen). No! mutta herrani, löytyykö … löytyykö oikeutta?

BARTHOLO. Oikeutta! Se sopii hyvin teidän kaltaisten kurjien kesken; oikeutta! Minä olen teidän isäntänne, minä, ja olen siis aina oikeassa.

LA JEUNESSE (aivastaen). Mutta, Jumal'auta, kun asia on totta…

BARTHOLO. Kun asia on totta! Jos minä en tahdo, että se on totta, väitänhän, että se ei ole totta. Kun vaan antaisi kaikkien noitten lurjusten olla oikeassa, niin saisi pian nähdä, mitä auktoritetistä tulisi.

LA JEUNESSE (aivastaen). Minä tahdon yhtä mielelläni saada eroni. Hirveä palvelus, ja aina helvetin puuha!

L'ÉVEILLÉ (itkien). Rehellistä miesraukkaa kohdellaan niinkuin konnaa.

BARTHOLO. Mene siis ulos, rehellinen mies! (Hän osottelee heitä.) Et tschi et tscha; toinen aivastaa ja toinen haukottelee minua vasten naamaa.

LA JEUNESSE. Ah! herrani, minä vannon teille, että ilman neitiä ei olisi … ei

olisi mahdollista jäädä tähän taloon.

(Hän menee ulos aivastaen.)

BARTHOLO. Mihin tilaan tuo Figaro on saattanut heidät kaikki! Minä näen, mitä hän tarkoittaa: se veijari tahtoisi maksaa minulle nuot sata écu'täni kukkaroansa avaamatta…

Kahdeksas kohtaus.

(Bartholo, don Bazil; Figaro, piilossa kabinetissä, tulee tuon tuostakin näkyviin ja kuuntelee heitä.)

BARTHOLO (jatkaa). Ah! don Bazil, te tulette antamaan Rosinalle hänen soitantotuntiansa?

BAZIL. Sen on kaikkein vähemmin kiiru.

BARTHOLO. Minä kävin teidän luonanne, mutta en tavannut teitä.

BAZIL. Minä olin lähtenyt ulos teidän asioittenne vuoksi. Kuulkaa uutinen, joka on jotenkin harmillinen.

BARTHOLO. Teillekö?

BAZIL. Ei, teille. Kreivi Almaviva on kaupungissa.

BARTHOLO. Puhukaa hiljaa. Hänkö, joka antoi etsiä Rosinaa koko Madrid'issa?

BAZIL. Hän asuu ison torin ääressä ja käy joka päivä ulkona valhepuvussa.

BARTHOLO. Ei ole epäilemistäkään, tuo tarkoittaa minua. Ja mitäs tehdä?

BAZIL. Jos hän olisi yksityinen mies, voisi saada hänet poistetuksi.

BARTHOLO. Niin, sillä tavoin, että mentäisiin väijyksiin illalla, aseilla ja haarniskalla varustettuna…

BAZIL. *Bone Deus!* Saattaa itsensä rettelöihin! Herättää pahanlaatuinen juttu, se

käy laatuun; ja yleisessä kiihtymyksessä moittia niinkuin pää-moittijat; *concedo*.

BARTHOLO. Ainoa keino päästä miehestä vapaaksi!

BAZIL. Moite, hyvä herra! Te ette tiedä ensinkään, mitä halveksitte; minä olen nähnyt mitä kunnollisimpia ihmisiä, joista se on ollut vähällä tehdä lopun. Uskokaa pois, ei löydy typerää häijyyttä, ei kauheita asioita eikä tolkutonta tarinaa, jota ei voisi uskottaa suuren kaupungin laiskureille, kun vaan suorittaa asiansa hyvin: ja meillä on täällä erinomaisen taitavia miehiä!… Ensiksi hiljainen huhu, joka siveltelee maata ikäänkuin pääskynen ennen raju-ilmaa, pianissimo, suhisee ja kulkee hitaasti sekä kylvää vierressänsä myrkytetyn nuolen. Joku suu korjaa sen haltuunsa ja piano, piano, luikahuttaa sen taitavasti korvaanne. Paha työ on tehty; se itää, se länkeilee, se vaeltaa, ja *rinforzando* suusta suuhun paholainen kulkee; sitten yht'äkkiä, en tiedä millä tavoin, näette moitteen nousevan pystyyn, sihisevän, paisuvan, kasvavan silmin-nähtävästi. Se syöksähtää, lentää, pyörii, tempaa irti, vetää myötänsä, paukahtaa ja jyrisee ja siitä tulee, kiitos taivaan, yhteinen huuto, julkinen *crescendo*, yleinen vihan ja vainon chorus. Kuka perhana voisi sitä vastustaa?

BARTHOLO. Mutta mitä lörpötystä te tuolla somerratte, Bazil? Ja mikä yhteys tuolla *piano-crescendo'lla* lienee minun asemani kanssa?

BAZIL. Kuinka, mikä yhteys? Mitä jokainen tekee vihollisensa poistamiseksi, se täytyy meidän tehdä, estääksemme teidän vihollistanne lähestymästä.

BARTHOLO. Lähestymästä? Minä aion naida Rosinan, ennenkuin hän edes tietää, että tuo kreivi on olemassa.

BAZIL. Siinä tapauksessa teillä ei ole hetkeäkään hukata.

BARTHOLO. Ja kenestä se riippuu, Bazil? Minä olen antanut teidän huoleksenne kaikki tämän asian sivuhaarat.

BAZIL. Niin, mutta te olette itaroinnut kustannuksia; ja hyvän järjestyksen sopusoinnussa ovat epätasainen avioliitto, väärä tuomio ja julkinen lainsääntöjen laiminlyönti epäsointuja, joita aina tulee valmistaa ja peitellä kullan täydellisellä soinnulla.

BARTHOLO (antaen hänelle rahaa). Täytyy suostua kaikkiin, mitä tahdotte; mutta saattakaamme asia perille.

BAZIL. Sepä vasta puhetta. Huomenna kaikki on valmiina: teidän tulee laittaa niin, ett'ei kukaan tänään pääse holhottia neuvomaan.

BARTHOLO. Luottakaa te siinä kohden minuun. Tuletteko tänä iltana, Bazil?

BAZIL. Älkää katsoko sitä varmaksi. Yksistään teidän naimisenne antaa minulle tekemistä koko päiväksi; älkää katsoko sitä varmaksi.

BARTHOLO (saattaa häntä). Nöyrä palvelijanne.

BAZIL. Jääkää, tohtori, jääkää vaan.

BARTHOLO. Ei, ei. Minä aion teidän perästänne lukita oven kadun puolelta.

Yhdeksäs kohtaus.

(Figaro, yksin, tulee ulos kabinetistä.)

FIGARO. Voi tuota hyvää varovaisuutta! Lukitse, lukitse ovi kadulle päin; ja minä avaan sen uudestaan kreiville ulos mennessäni. Hän on aika lurjus, tuo Bazil! Onneksi hän on vielä suurempi hupsu. Sillä, joka tahtoo moittimisella nostaa huomiota maailmassa, tarvitsee olla arvoisa asema, korkea suku, nimi, virka, sanalla sanoen pontevuutta. Mutta semmoinen, kuin Bazil! hän moittikoon vaan, häntä ei ihmiset usko.

Kymmenes kohtaus.

(Rosina, saapuville rientäen; Figaro.)

ROSINA. Kuinka! te olette vielä täällä, herra Figaro?

FIGARO. Suureksi onneksi teille, neitini. Äsken teidän holhojanne ja teidän laulu-opettajanne luulivat olevansa yksin ja puhuivat suunsa puhtaaksi…

ROSINA. Ja te olette kuunnellut heitä, herra Figaro? Mutta tiedättekö, että se on sangen paha!

FIGARO. Kuunnellako? Se on kuitenkin paras keino kuulla hyvin. Minä annan

teille tiedoksi, että teidän holhojanne aikoo naida teidät huomenna.

ROSINA. Oi! taivaan jumala!

FIGARO. Älkää pelätkö mitään; me annamme hänelle niin paljon tekemistä, ett'ei hän ehdi sitä ajattelemaan.

ROSINA. Kas, tuossa hän tulee takaisin; lähtekäähän pikku portaita myöten. Te saatatte minut pelosta kuolemaan.

(Figaro rientää pois.)

Yhdestoista kohtaus.

(Bartholo, Rosina.)

ROSINA. Te olitte täällä jonkun kanssa, herra?

BARTHOLO. Don Bazilin kanssa, jonka minä saatoin ulos, ja syystäkin. Te olisitte pikemmin suonut, että se olisi ollut herra Figaro?

ROSINA. Se on minulle aivan yhden tekevää, sen vakuutan.

BARTHOLO. Minä tahtoisin mielelläni tietää, mitä niin tärkeätä tuolla parturilla oli teille sanomista?

ROSINA. Täytyykö puhua totta? Hän kertoi minulle Marceline'n tilasta, joka ei olekaan aivan hyvä, kuten hän sanoo.

BARTHOLO. Kertoa teille! Minä takaan, että hän oli ottanut tehtäväksensä laittaa teidän haltuunne jotakuta kirjettä.

ROSINA. Ja keneltä, jos suvaitsette?

BARTHOLO. Oh! keneltä! Joltakulta, jonka nimeä naiset eivät milloinkaan sano. Mitä minä tiedän? Ehkä se oli vastaus tuohon ikkunapaperiin.

ROSINA (itseksensä). Häneltä ei ole mitään jäänyt huomaamatta. (Ääneen.) Te kyllä ansaitsisitte, että niin olisi.

BARTHOLO (katselee Rosinan käsiä). Niin onkin. Te olette kirjoittanut.

ROSINA (hämillänsä). Se olisi varsin hupaista, jos aikoisitte saada minut sitä myöntämään.

BARTHOLO (tarttuen hänen oikeaan käteensä). Minäkö! en ensinkään; mutta teidän sormenne, joka vielä on läkillä tahrattuna! Heh! viekas signora!

ROSINA (itseksensä). Kirottu mies!

BARTHOLO (yhä pitäen hänen kädestään kiinni). Nainen luulee kyllä olevansa turvassa sentähden, että hän on yksin.

ROSINA. Ah! epäilemättä… Sepä soma todistus!… Tauotkaahan jo, herra, te vääntelette minun käsivarttani. Minä poltin sormeni, kun laittelin vaatekoristeitani tuon kynttilän ääressä; ja minulle on aina sanottu, että pitää heti panna läkkiä päälle: sen teinkin.

BARTHOLO. Vai sen te teitte? Katsokaamme siis, vahvistaako toinen todistus edellisen. Se on tuo paperivihko, jossa minä varmaan tiedän olleen kuusi arkkia; sillä minä luen ne joka aamu, tänään vielä.

ROSINA (itseksensä). Voi tolvana minua!

BARTHOLO (lukien). Kolme, neljä, viisi…

ROSINA. Kuudes…

BARTHOLO. Minä näen kyllä, että kuudes ei ole täällä.

ROSINA (luoden silmänsä alaspäin). Kuudes? Minä olen käyttänyt sen tuutiksi niitä makeisia varten, joita lähetin Figaron tyttärelle.

BARTHOLO. Figaro'n tyttärelle? Entäs kynä, joka oli aivan uusi, kuinka se on tullut mustaksi? Sitenkö, että olette kirjoittanut Figaro'n tyttären adressin?

ROSINA (itseksensä). Tuolla miehellä on mustasukkaisuuden vainu jo luonnosta!… (Ääneen.) Minä olen sillä uudestaan piirtänyt kuluneen kukkasen siinä liivissä, jota ompelen teille neulomuspuissani.

BARTHOLO. Kuinka mieltä ylentävää tuo on! Jotta teitä uskottaisiin, lapseni, pitäisi teidän olla punastumatta, kun yhtä mittaa vääristelette totuutta; mutta sitä te ette vielä osaa.

ROSINA. No! kukapa olisi punastumatta, herra, kun näkee noin ilkeitä johtopäätöksiä tehtävän mitä viattomimmista töistä?

BARTHOLO. Tietysti, minä olen väärässä. Polttaa sormensa, tahrata sitä läkillä, tehdä paperituutti Figaron tyttärelle lähetettäviä makeisia varten, piirtää minun liiviäni neulomuspuissa! mitä löytyy sen viattomampaa? Mutta kuinka paljon valheita läjättyinä yhden tositeon salaamiseksi!… Minä olen yksin, ei kukaan näe minua; minä saan valhetella mieleni mukaan. Mutta sormen pää jää tahratuksi, kynä on mustunut, paperia puuttuu! Eihän kaikista voi pitää huolta. Aivan varmaan, signora, kun minä menen ulos kaupunkiin, saa lukittu ovi vastata minulle teidän puolestanne.

Kahdestoista kohtaus.

(Kreivi, Bartholo, Rosina. Kreivi ratsumiehen puvussa, näyttäen olevan vähän humalassa ja laulaen: *Réveillons-la* etc.)

BARTHOLO. Mutta mitä tuo mies tahtoo? Sotamies! Menkää huoneesenne, signora.

KREIVI (laulaa: *Réveillons-la* ja lähestyy Rosinaa). Kumpi teistä, hyvät naiset, on tohtori Balordo? (Rosinalle matalalla äänellä.) Minä olen Lindor.

BARTHOLO. Bartholo!

ROSINA (itseksensä). Hän puhuu Lindor'ista.

KREIVI. Balordo, Barque à l'eau; minä huolin siitä viis. On vaan kysymys saada selkoa, kumpi teistä… (Rosinalle, näyttäen hänelle paperia.) Ottakaa tämä kirje.

BARTHOLO. Kumpi! Näettehän, että se olen minä. Kumpi! Menkäähän, Rosina; tuolla miehellä näyttää olevan hyvä hutikka päässään.

ROSINA. Juuri sentähden, herra; te olette yksin. Nainen saattaa joskus vaikuttaa.

BARTHOLO. Menkää, menkää; minä en ole arka.

Kolmastoista kohtaus.

(Kreivi, Bartholo.)

KREIVI. Oo! minä tunsin teidät heti signalimenttinne mukaan.

BARTHOLO (kreiville, joka puristaa kirjettä). Mitäs te tuossa kätkette taskuunne?

KREIVI. Minä kätken sen taskuuni, jotta te ette tietäisi, mitä se on.

BARTHOLO. Minun signalimenttini! Tuommoiset ihmiset luulevat aina puhuvansa sotamiesten kanssa.

KREIVI. Luuletteko, että olisi peräti vaikea asia tehdä teidän signalimenttinne?

Nuotti: *Ici sont venus en personne*.

Pää kalju on, tutisevainen,
Ja silmä tumma, talimainen,
Rumempaa naamaa eipä näe,
Kas selkä on kuin sarvet kauriin
Ja pinta niinkuin paistonauriin,
Vinossa toinen olkapää!
Suoniss' on veri niinkuin jää,
Jalassa patti, sääri väärä,
Puhuissaan määkii niinkuin jäärä,
On ahne saivarnylkyri,
Sanalla: oikein *tohtori!*

[Bartholo keskeyttää signalimentin siinä paikassa,

joka hänestä sopii.]

BARTHOLO. Mitäs tämä merkitsee? Oletteko täällä minua häväistäksenne? Menkää heti tiehenne.

KREIVI. Mennä tieheni! Ah! hyi! kuinka törkeästi puhutte! Osaatteko lukea, tohtori … Barbe à I'eau?

BARTHOLO. Toinen mieletön kysymys.

KREIVI. Oho! älkää ensinkään huolestuko siitä; sillä minä, joka vähintäänkin olen yhtä paljon tohtori kuin te…

BARTHOLO. Kuinka niin?

KREIVI. Enkö minä ole rykmentin hevosten lääkäri? Juuri sentähden minä pantiinkin virkaveljen luoksi asumaan.

BARTHOLO Uskallatteko verrata hevoskengittäjää…

KREIVI

Nuotti: *Vive le vin*.

En väitäkään, en, tohtori,
Mun taiton' että voittavi
Tuon Hippokrateen joukkoinehen.
Taitonne kas se kohdallehen
Osaapi, aina auttaa kai!
Jos harvoin taudin pois se sai,
Tok' saattaa sairaan autuutehen.

Onko tämä kohteliasta, mitä sanon teille?

BARTHOLO. Se soveltuu hyvin teille, tietämätön kätyri, tällä tavoin alentaa taiteista ensimmäistä, suurinta ja hyödyllisintä!

KREIVI. Hyödyllinen kaiketi niille, jotka harjoittavat sitä.

BARTHOLO. Taide, jonka edistymistä aurinko pitää kunnianansa valaista!

KREIVI. Ja jonka erehdyksiä maa kiiruhtaa peittämään.

BARTHOLO. Selvästi näkyy, sivistymätön ihminen, että te olette tottunut ainoastaan hevosia puhuttelemaan.

KREIVI. Hevosia puhuttelemaan? Ah! tohtori! Eikö järki-tohtorille ole tunnettu asia, että hevoslääkäri aina parantaa sairaansa heitä puhuttelematta, kun päinvastoin lääkäri puhuu paljon sairaillensa…

BARTHOLO. Heitä parantamatta, eikö niin?

KREIVI. Te olette sen sanonut.

BARTHOLO. Kuka perhana lähettää tänne tuon kirotun juomarin?

KREIVI. Minä luulen, että te tekaisette minulle epigrammeja, Amor!

BARTHOLO. Mitä vihdoin tahdotte? mitä pyydätte?

KREIVI (kovasti suuttuvinansa). Kuinka, hän kiihtyy! Mitä minä tahdon? Ettekö näe sitä?

Neljästoista kohtaus.

(Rosina, Kreivi, Bartholo.)

ROSINA (saapuville juosten). Herra sotamies, älkää vimmastuko, armoa! (Bartholoolle.) Puhukaa hänelle hiljaa, herra: mies, joka puhuu järjettömästi.

KREIVI. Te olette oikeassa; hän puhuu järjettömästi, hän; mutta me olemme järjellisiä, me! Minä kohtelias ja te kaunis … siinä kyllin. Oikeastaan minä tahdon tässä talossa tavata ainoastaan teitä.

ROSINA. Mitä voin tehdä teidän hyödyksenne, herra sotamies?

KREIVI. Vähäpätöisen asian, lapseni. Mutta jos on jotakin hämärää minun lauseissani…

ROSINA. Minä käsitän niitten tarkoituksen.

KREIVI (antaen hänelle kirjeen). Ei, pitäkää vaan kiinni puustavista, puustavista; on ainoasti kysymys … mutta minä sanon aivan rehellisessä tarkoituksessa, että antaisitte minulle makuusijan täksi yöksi.

BARTHOLO. Eikö mitään muuta?

KREIVI. Ei mitään. Lukekaa tämä lempikirje, jonka meidän majoitus-mestarimme kirjoittaa teille.

BARTHOLO. Katsokaamme. (Kreivi kätkee kirjeen ja antaa hänelle toisen paperin. — Bartholo lukee.) "Tohtori Bartholo antaa ruoan, majan, makuusijan…"

KREIVI (ääntänsä teroittaen). Makuusijan.

BARTHOLO. "Ainoasti yhdeksi yöksi mainitulle Lindor'ille, liikanimeltä l'Écolier, joka on ratsumies rykmentissä…"

ROSINA. Hän se on, juuri hän se on.

BARTHOLO (vilkkaasti, Rosinalle). Mikäs nyt?

KREIVI. No, olenko väärässä nyt, tohtori Barbaro?

BARTHOLO. Luulisi, että tuo mies ilkeäksi huviksensa typistää nimeäni kaikella mahdollisella tavalla. Menkää hiiteen, Barbaro! Barbe á l'eau! ja sanokaa hävyttömälle majoitus-mestarillenne, että siitä asti, kuin kävin Madrid'issa, olen vapautettu sotaväkeä majauttamasta.

KREIVI (itseksensä). Oi Jumala! harmillinen vastus!

BARTHOLO. Ah! ah! ystävä, tämä haittaa teitä ja saattaa teidät vähän selkiämään! mutta korjatkaa sentään heti luunne pois täältä.

KREIVI (itseksensä). Olin vähällä joutua ilmi. (Ääneen.) Korjata luuni! Jos te olette vapautettu sotaväestä, ette ehkä kuitenkaan ole vapautettu kohteliaisuuden vaatimuksista? Korjata luuni! näyttäkää minulle vapautus-todistuksenne; vaikka minä en osaa lukea, näen heti…

BARTHOLO. Se ei ole vaikeata, se on tässä kirjoituspulpetissa.

KREIVI (sillä välin kuin Bartholo menee sinne, sanoo, paikaltansa liikahtamatta). Ah! kaunis Rosinani!

ROSINA. Kuinka, Lindor, tekö se olette?

KREIVI. Ottakaa toki vastaan tämä kirje.

ROSINA. Olkaa varoillanne, hän pitää meitä silmällä.

KREIVI. Ottakaa esiin nenäliinanne, minä lasken sen putoomaan.

(Hän lähestyy.)

BARTHOLO. Hiljaa, hiljaa, herra sotamies; minä en suvaitse, että katsellaan minun vaimoani noin likeltä.

KREIVI. Hänkö teidän vaimonne?

BARTHOLO. No mitäs myös?

KREIVI. Minä luulin teitä hänen vaarinsa tahi mummonsa sitkeähenkiseksi isäksi: on vähintäänkin kolme sukupolvea hänen ja teidän välillänne.

BARTHOLO (lukee jotakuta pergamenttia). "Niitten hyvien ja luotettavien todistuksien johdosta, joita meille on annettu…"

KREIVI (lyö kädellään pergamentteja niin että ne putoovat lattiaan). Mitä minä tarvitsen tuota sanatulvaa?

BARTHOLO. Tiedättekö, sotamies, että, jos minä kutsun väkeni, annan heti paikalla kohdella teitä niin, kuin ansaitsette?

KREIVI. Tappelu? Ah! mielelläni, tappelu! se on minun ammattini (osoittaen pistoliansa vyössään), ja täss' on se, jolla heitän heille ruutia silmiin. Te kenties ette ole milloinkaan nähnyt tappelua, rouvaseni?

ROSINA. Enkä tahdo nähdäkään.

KREIVI. Ei mikään ole kuitenkaan niin hupaista kuin tappelu. Kuvailkaa mielessänne (tohtoria tyrkäten) ensiksi, että vihollinen on toisella puolella laaksoa ja ystävät toisella. (Rosinalle, näyttäen hänelle kirjettä.) Vetäkää ulos

nenäliinanne. (Hän sylkee maahan.) Tuossa on laakso, se on selvää.

(Rosina vetää ulos nenäliinansa; kreivi pudottaa kirjeensä hänen ja itsensä väliin.)

BARTHOLO (kumartuen). Ah! ah!…

KREIVI (ottaa sen ylös ja sanoo:). Kas niin … tulihan minun opettaa teille ammattini salaisuudet… Todellakin sangen varomaton nainen! eikö hän huomaa lempikirjettä, jonka hän pudottaa taskustaan?

BARTHOLO. Antakaa se minulle, antakaa.

KREIVI. *Dulciter*, pappa! jokaiselle omansa. Jos joku rabarberin resepti olisi pudonnut teidän taskustanne?

ROSINA (ojentaa kättänsä). Ah! minä tiedän, mitä se on; herra sotamies.

(Hän ottaa kirjeen, jonka hän kätkee esiliinansa pieneen taskuun.)

BARTHOLO. Lähdettekö vihdoinkin ulos?

KREIVI. No hyvä, minä lähden. Hyvästi, tohtori; ilman vihaa. Hyvästi, kultaseni: pyytäkää kuolemaa, että se vielä muutamilla sotaretkillä unhottaa minut; elämä ei ole milloinkaan ollut minulle niin kallis.

BARTHOLO. Menkää vaan. Jos minulla olisi tuommoinen valta kuoleman suhteen…

KREIVI. Kuoleman suhteen? Olettehan lääkäri! Te teette niin paljon kuolemaa varten, että se ei voi kieltää teiltä mitään.

(Hän lähtee.)

Viidestoista kohtaus.

(Bartholo, Rosina.)

BARTHOLO (katsoo, kuinka hän menee). Hän on vihdoin mennyt! (Itseksensä.) Teeskennelläänpä.

ROSINA. Myöntäkää kuitenkin, herra, että hän on hyvin iloinen, tuo nuori sotamies! Hänen pohmelonsa takaa näkyi, ettei häneltä puutu älyä eikä jonkinlaista kasvatusta.

BARTHOLO. Onnellinen olen, kultaseni, että sain hänet luotamme lähtemään! Mutta etkö ole vähän utelias lukemaan minun kanssani tuota paperia, jonka hän antoi sinulle?

ROSINA. Mikä paperi?

BARTHOLO. Tuo, jonka hän oli ottavinansa ylös, saadaksensa sitä sinun haltuusi.

ROSINA. Hyvä! se on minun serkkuni upseerin lähettämä kirje, joka putosi minun taskustani.

BARTHOLO. Minulla on se ajatus, että hän veti sen omasta taskustaan.

ROSINA. Minä tunsin sen aivan hyvin.

BARTHOLO. Voihan helposti katsoa.

ROSINA. Minä en vaan tiedä, mihin se joutui.

BARTHOLO (taskua osoittaen). Sinä panit sen tuohon.

ROSINA. Ah! ah! hajamielisyydestä.

BARTHOLO. Ah! varmaankin. Sinä saat nähdä, että se on joku hullutus.

ROSINA (itseksensä). Joll'en suututa häntä, ei löydy keinoa kieltää.

BARTHOLO. Annahan, sydänkäpyseni.

ROSINA. Mutta mitä ajattelette, kun yhä vaaditte sitä, herra? Onko se taas joku epäluulo?

BARTHOLO. Entäs te, mikä syy teillä on olla sitä näyttämättä?

ROSINA. Minä kerron sen vielä teille, herra, että tämä paperi ei ole mitään muuta kuin serkkuni kirje, jonka te annoitte minulle eilen avattuna; ja koska siitä

on puhe, sanon teille suoraan, että tämä rohkeus suututti minua kovin.

BARTHOLO. Minä en ymmärrä teitä.

ROSINA. Tutkinko minä niitä papereita, jotka tulevat teille? Minkä tähden katsotte te oikeudeksenne kajota niihin, jotka ovat minulle aiotut? Jos se on mustasukkaisuutta, loukkaa se minua; jos on kysymys anastetun vallan väärin käyttämisestä, vimmastun siitä vielä enemmin.

BARTHOLO. Kuinka, vimmastutte! Te ette ole milloinkaan puhunut minulle noin.

ROSINA. Jos olen hillinnyt itseäni tähän päivään saakka, niin en ole tehnyt sitä antaakseni teille oikeutta rankaisematta loukata itseäni.

BARTHOLO. Mistä loukkauksesta puhutte?

ROSINA. Siitä, jota ei ole ennen kuultu, että joku rohkenee avata toisen kirjeitä.

BARTHOLO. Vaimonsa kirjeitä?

ROSINA. Minä en ole vielä teidän vaimonne. Mutta minkätähden tekisi etusijassa vaimollensa ilkityön, jota ei tekisi kenellekään muulle?

BARTHOLO. Te tahdotte saada minut pettiöön ja kääntää minun huomioni pois kirjeestä, joka epäilemättä on lähetyskirja joltakulta rakastajalta. Mutta minä saan nähdä sen, minä vakuutan teille.

ROSINA. Te ette saa nähdä sitä. Jos lähestytte minua, pakenen minä tästä talosta ja pyydän turvapaikkaa ensitulijalta.

BARTHOLO. Joka ei ensinkään ota teitä vastaan.

ROSINA. Sepä saadaan nähdä.

BARTHOLO. Me emme täällä ole Franskassa, jossa aina annetaan oikeus naisille; mutta ottaakseni teistä sitä ajatusta, menen ovea lukitsemaan.

ROSINA (sillä välin, kuin hän menee sinne). Voi taivaan Jumala! mitä tehdä? Pankaamme pian sen sijaan serkkuni kirje ja antakaamme hänelle tilaisuus ottaa

se.

(Hän vaihtaa kirjeet ja panee serkkunsa kirjeen taskuunsa niin, että se ulottuu vähän taskun ulkopuolelle.)

BARTHOLO (takaisin tullessaan). No! nytpä toivon saavani nähdä sen.

ROSINA. Millä oikeudella, jos suvaitsette?

BARTHOLO. Yleisimmin tunnetulla oikeudella, vahvemman oikeudella.

ROSINA. Ennen minä lyödään kuoliaksi, kuin se kirje minulta saadaan.

BARTHOLO (jalkaansa koputtaen). Signora! signora!…

ROSINA (vaipuu nojatuoliin ja on pahoin voivinansa). Ah! mikä ilkeys!…

BARTHOLO. Antakaa tuo kirje tahi pelätkää minun vihaani.

ROSINA (taaksepäin kallistuneena). Voi onnetonta Rosinaa!

BARTHOLO. Mikähän teitä vaivaa!

ROSINA. Mikä kauhea tulevaisuus!

BARTHOLO. Rosina!

ROSINA. Minä tukehdun raivosta!

BARTHOLO. Hän voi pahoin.

ROSINA. Minä käyn heikommaksi, minä kuolen.

BARTHOLO (tunnustelee hänen valtasuontansa ja sanoo itseksensä). Jumalani! kirje! Lukekaamme se niin, ett'ei hän tiedä siitä.

(Hän tunnustelee yhä Rosinan valtasuonta ja ottaa kirjeen, jota hän koettaa lukea, vähän kääntyen.)

ROSINA (yhä taaksepäin kallistuneena). Onneton kuin olen, ah!…

BARTHOLO (hellittää hänen kädestänsä ja sanoo itseksensä). Kuinka vimmatut ollaan sitä tiedustelemaan, jota aina pelätään tietämästä!

ROSINA. Ah! Rosina parka!

BARTHOLO. Haju-aineitten käyttäminen … tuottaa noita pudistuksia.

(Hän lukee nojatuolin takana, Rosinan valtasuonta tunnustellen. Rosina nousee hiukan, katselee häntä viekkaasti, tekee liikunnan päällänsä ja kallistuu jälleen puhumatta.)

BARTHOLO (itseksensä). Oi Jumala! Se on hänen serkkunsa kirje. Kirottu levottomuus! Kuinka nyt rauhoittaa häntä? Olkoon hän ainakin tietämättä, että minä olen sen lukenut!

(Hän on häntä tukevinansa ja panee kirjeen hänen taskuunsa takaisin.)

ROSINA (huokaa). Ah!…

BARTHOLO. No! se ei ole mitään, lapseni; vähäinen kiihtymys, siinä kaikki; sillä sinun suonesi tykytys ei ole ensinkään muuttunut.

(Hän menee pulloa seinähyllyltänsä noutamaan.)

ROSINA (itseksensä). Hän on pannut kirjeen takaisin, sepä hyvä.

BARTHOLO. Rakas Rosinani, vähän tätä väkivettä.

ROSINA. Minä en tahdo mitään teiltä; jättäkää minut.

BARTHOLO. Minä myönnän, että olen osoittanut liika paljon tuimuutta tuon kirjeen suhteen.

ROSINA. Ei ole kirjeestä kysymys. Teidän tapanne, kun pyydätte jotakin, se se on, joka vimmastuttaa.

BARTHOLO (polvillansa). Anteeksi: minä olen heti huomannut vääryyteni; ja sinä näet minut jalkojesi juuressa, valmiina sitä parantamaan.

ROSINA. Niin, anteeksi! vaikka luulette, että tämä kirje ei tule minun serkultani.

BARTHOLO. Olkoon se joltakulta muulta tahi häneltä, minä en tahdo mitään selitystä.

ROSINA (antaen hänelle kirjettä). Te näette, että hyvällä kohtelemisella saa kaikki minulta. Lukekaa se.

BARTHOLO. Tämä rehellinen menetys hajoittaisi epäluuloni, jos olisin niin onneton, että sellaisia olisi minulla jälellä.

ROSINA. Lukekaa se siis, herra.

BARTHOLO (peräytyy). Jumala varjelkoon, että minä tekisin teille sellaisen solvauksen!

ROSINA. Te teette mieltäni vastaan, jos kiellätte.

BARTHOLO. Ota korvaukseksi vastaan tämä todistus minun täydellisestä luottamuksestani. Minä menen tuota Marceline-raukkaa katsomaan, jonka tuo Figaro, en tiedä mistä syystä, on iskenyt suonta jalasta: etkö sinä myös tule sinne?

ROSINA. Minä tulen heti sinne ylös.

BARTHOLO. Koska rauha on solmittu, kultaseni, anna minulle kätesi. Jos sinä voisit rakastaa minua, ah! kuinka onnellinen olisit!

ROSINA (luoden silmänsä alaspäin). Jos te voisitte miellyttää minua, ah! kuinka teitä rakastaisin.

BARTHOLO. Minä olen sinua miellyttävä, minä olen sinua miellyttävä; kun sanon, että olen sinua miellyttävä!

(Hän menee ulos.)

Kuudestoista kohtaus.

(Rosina, katsoo, kuinka hän menee.)

ROSINA. Ah Lindor! hän sanoo, että hän on minua miellyttävä!… Lukekaamme tämä kirje, joka on ollut vähällä tuottaa minulle niin paljon kiusaa. (Hän lukee ja

huudahtaa:) Ah!… minä olen lukenut liika myöhään; hän neuvoo minulle, että pitäisin suoraa riitaa holhojani kanssa; minulla oli niin sopiva ja sen päästin menemään. Kun otin vastaan kirjeen, tunsin, että punastuin silmiä myöten. Ah! minun holhojani on oikeassa: minulla ei ole ensinkään tuota maailman tottumusta, joka, kuten hän usein sanoo minulle, vahvistaa naisen ryhtiä joka tapauksessa! Mutta kohtuuttoman miehen onnistuisi itse viattomuudesta tehdä juonikas nainen.

KOLMAS NÄYTÖS.

Ensimmäinen kohtaus.

(Bartholo, yksin ja epätoivoissaan.)

BARTHOLO. Mikä äreys! mikä äreys! Hän näytti rauhoittuneelta… Kuka hitto lienee pannut hänen päähänsä, ett'ei hän tahdo ottaa oppituntiansa don Bazilin edessä! Hän tietää, että tuo sekaantuu minun naimisiin… (Kolkutetaan ovea.) Tehkää kaikki maailmassa naisia miellyttääksenne; jos laiminlyötte ainoan pienen kohdan … minä sanon ainoan… (Kolkutetaan uudestaan.) Katsokaamme, kuka se on.

Toinen kohtaus.

(Bartholo; Kreivi, maisteriksi puettuna.)

KREIVI. Asukoon rauha ja ilo aina tässä talossa!

BARTHOLO (karkeasti.) Ei mikään toivotus koskaan tule sopivampaan aikaan. Mitä tahdotte?

KREIVI. Herra, minä olen Alonzo, licentiati…

BARTHOLO. Minä en tarvitse opettajaa.

KREIVI. … Don Bazilin oppilas, hänen, joka on suuren luostarin urkujensoittaja ja jolla on kunnia opettaa musikia madamelle teidän…

BARTHOLO. Bazil! urkujen-soittaja! jolla on kunnia! Minä tiedän sen; entäs sitte?

KREIVI (itseksensä). Mikä mies! (Ääneen.) Äkkinäinen tauti, joka pakoittaa häntä vuoteessansa pysymään…

BARTHOLO. Vuoteessansa pysymään! Bazil? Hän teki hyvin, kun lähetti sanoman; minä menen heti paikalla häntä katsomaan.

KREIVI (itseksensä). No lempo! (Ääneen.) Kun puhun vuoteesta, herra, tarkoitan kamaria.

BARTHOLO. Olkoonhan vaikka vähän epävoipa vaan. Menkää edellä, minä seuraan teitä.

KREIVI (hämillänsä). Herra, minä sain toimekseni… Eikö kukaan voi kuulla meitä?

BARTHOLO (itseksensä.) Se on joku peijari… (Ääneen.) Ei, ei, herra salamielinen! puhukaa huoleti, jos voitte.

KREIVI (itseksensä.) Kirottu äijä! (Ääneen.) Don Bazil oli antanut minulle toimeksi ilmoittaa teille…

BARTHOLO. Puhukaa kovasti, minä olen kuuro toiselta korvalta.

KREIVI (ääntänsä koroittaen). Ah! mielelläni. Että kreivi Almaviva, joka asui ison torin vieressä…

BARTHOLO (pelästyneenä). Puhukaa hiljaa; puhukaa hiljaa!

KREIVI (korkeammalla äänellä). … On muuttanut sieltä pois tänä aamuna. Koska hän minun kauttani on saanut tiedon, että kreivi Almaviva…

BARTHOLO. Hiljaa; puhukaa hiljaa, minä pyydän teitä.

KREIVI (samalla äänellä). … Oli tässä kaupungissa, ja koska minä olen saanut ilmi, että signora Rosina on kirjoittanut hänelle…

BARTHOLO. On kirjoittanut hänelle? Rakas ystäväni, puhukaa hiljemmin, minä rukoilen teitä! Istukaamme ja jutelkaamme ystävällisesti. Te olette saanut ilmi, että Rosina…

KREIVI (kopeasti). Niin aina. Bazil, joka teidän puolestanne pelkäsi tätä kirjeenvaihtoa, oli pyytänyt minua näyttämään teille hänen kirjettänsä, mutta se tapa, jolla te otatte vastaan asiat…

BARTHOLO. Herra Jumala! minä otan ne hyvin vastaan, mutta eiköhän teidän ole mahdollista puhua hiljemmin?

KREIVI. Te olette kuuro toiselta korvalta, olette sanonut.

BARTHOLO. Anteeksi, anteeksi, seigneur Alonzo, jos olen näyttänyt teistä epäluuloiselta ja karkealta; mutta minua ympäröivät niin kovasti vehkeet, ansat … ja sitten teidän ryhtinne, teidän ikänne, teidän muotonne… Anteeksi, anteeksi. No! teillä on kirje?

KREIVI. Olkoon menneeksi tuolla äänellä, herra! Mutta minä pelkään, että joku on salaa kuuntelemassa.

BARTHOLO. No mutta kuka? Kaikki palvelijani pääsemättömissä! Rosina sisään sulkeunut vimmassaan! Piru on tullut talooni. Minä menen vielä varmuuden vuoksi katsomaan…

(Hän menee Rosinan ovea hiljaa avaamaan.)

KREIVI (itseksensä). Minä olen harmikseni pahasti kietoontunut. Kuinka nyt olla kirjettä antamatta! täytyy paeta: parempi olisi ollut olla tulematta… Näyttää kirje!… Jos voin edeltäpäin antaa tiedon siitä Rosinalle, on sen näyttäminen oivallinen juoni.

BARTHOLO (tulee varpaillansa takaisin). Hän istuu ikkunan vieressä, selkä oveen päin kääntyneenä, ja lukee uudestaan serkkunsa upseerin kirjettä, jonka minä olin avannut… Katsotaan siis hänen kirjettänsä.

KREIVI (antaa hänelle Rosinan kirjeen). Tässä se on. (Itseksensä.)
Minun kirjettäni hän uudestaan lukee.

BARTHOLO (lukee). "Sen jälkeen, kuin olette ilmoittanut minulle nimenne ja säätynne." Ah! tuo kavala! tämä on aivan hänen käsi-alaansa!

KREIVI (pelästyneenä). Puhukaahan te hiljaa vuorostanne.

BARTHOLO. Kuinka minä olen kiitollinen, ystäväni!…

KREIVI. Kun kaikki on päättynyt, jos silloin luulette olevanne minulle kiitollisuutta velkaa, olette te isäntä. Bazil työskentelee par'aikaa erään lakimiehen kanssa…

BARTHOLO. Lakimiehen kanssa, minun naimistani varten?

KREIVI. Enhän muuten olisi keskeyttänyt teitä. Ja hän on käskenyt minun sanoa teille, että kaikki voi olla valmiina huomiseksi. Jos hän ei silloin suostu…

BARTHOLO. Hän ei suostu.

KREIVI (tahtoo ottaa kirjeen takaisin, Bartholo puristaa sitä). Silloin on se hetki, jolloin minä voin olla teille hyödyllinen: me näytämme hänelle hänen kirjeensä ja, jos tarvitaan (vielä salamielisemmin), menen niin pitkälle, että sanon, että olen saanut sen eräältä naiselta, jolle kreivi on antanut sen. Te ymmärrätte, että hämmennys, häpeä, harmi voivat saattaa hänet heti paikalla…

BARTHOLO (nauraen). Moitetta! Rakas ystäväni, nyt minä kyllä näen, että tulette don Bazil'in puolelta! Mutta jotta se ei näyttäisi sovitulta, eiköhän se olisi hyvä, että hän edeltäpäin tuntisi teidät?

KREIVI (tukehuttaa suurta ilon liikuntaa). Se oli kyllä don Bazil'in ajatus. Mutta kuinka tehdä? on myöhäistä… Meillä on varsin vähän aikaa jälellä.

BARTHOLO. Minä sanon, että te tulette hänen siastansa. Ettekö tahtoisi antaa tuntia?

KREIVI. Ei ole mitään, jota minä en tekisi teitä miellyttääkseni. Mutta muistakaa, että kaikki nuot opettajan sijaiset ovat vanhoja tunnettuja juonia, ilveilyksen keinoja. Jos hän aavistaa?…

BARTHOLO. Kun minä esitän teidät, mikä toden-näköisyys? Te näytätte pikemmin rakastajalta valhepuvussa kuin auttavaiselta ystävältä.

KREIVI. Todella? Te luulette siis, että minun ulkomuotoni voi auttaa petosta?

BARTHOLO. Ei kaikkein viisainkaan voi arvata sitä. Hän on tänä iltana hirveän pahalla tuulella. Mutta heti kun hän vaan näkee teidät… Hänen klaveerinsa on

tuossa kabinetissä. Huvitelkaa, häntä odottaessanne. Minä teen mitä suinkin voin, saadakseni häntä tulemaan.

KREIVI. Älkää vaan puhuko hänelle kirjeestä.

BARTHOLO. Ennen ratkaisevaa hetkeä? Se kadottaisi koko vaikutuksensa. Ei tarvitse kahdesti sanoa minulle asioita, ei tarvitse sanoa niitä kahdesti.

(Hän menee.)

Kolmas kohtaus.

(Kreivi, yksin.)

KREIVI. Kas nyt olen pelastettu. Uh! Kuinka tuo kirottu mies on kovakiskoinen pidellä! Figaro tuntee hänet kyllä. Minä tunsin, kuinka valhettelin; se antoi minulle kömpelön ja pöllömäisen muodon; ja hänellä on silmät!… Toden totta, joll'ei tuo kirje äkkiä olisi juohtunut mieleeni, se täytyy myöntää, olisi hän työntänyt minut luotaan kuin hyvänkin tolvanan. Oi Jumala! he riitelevät tuolla sisällä. Jos hän jyrkästi kieltäisi tullaksensa! Kuunnelkaamme… Hän ei tahdo lähteä huoneestansa, ja minulta on mennyt kujeeni hedelmä. (Hän menee kuuntelemaan.) Tässä hän on; älkäämme heti näyttäkö itseämme.

(Hän menee kabinettiin.)

Neljäs kohtaus.

(Kreivi, Rosina, Bartholo.)

ROSINA (teeskennellyllä suuttumuksella). Kaikki, mitä te sanotte, on turhaa, herra. Minä olen tehnyt päätöksen; minä en tahdo enää kuulla musikista puhuttavan.

BARTHOLO. Kuulkaahan toki, lapseni; se on herra Alonzo, don Bazil'in oppilas ja ystävä, jonka hän on valinnut yhdeksi todistajaksemme. Musiki viihdyttää sinua varmaan.

ROSINA. Oh! mitä siihen tulee, voitte heittää sen ajatuksen. Jos minä laulan

tänä iltana!… Missä hän siis on tuo opettaja, jota pelkäätte takaisin lähettämästä? Minä teen kahdella sanalla tilin hänen kanssansa ja don Bazil'in. (Hän huomaa rakastajansa ja huudahtaa kovasti.) Ah!…

BARTHOLO. Mikä teitä vaivaa?

ROSINA (molemmat kädet sydämellään, suurella levottomuudella). Ah! Jumalani, herra… Ah! Jumalani, herra…

BARTHOLO. Hän voi vielä pahoin! Herra Alonzo!

ROSINA. Ei, minä en voi pahoin … mutta kääntyessäni… Ah!…

KREIVI. Teidän jalkanne on nyrjähtynyt, rouvaseni?

ROSINA. Ah! niin, jalkani nyrjähtyi. Se kirvisti kauheasti.

KREIVI. Minä huomasin sen kyllä.

ROSINA (kreiviä katsellen). Tuska tuntui sydämeen asti.

BARTHOLO. Tuoli, tuoli. Eikö ole yhtään nojatuolia täällä?

(Hän menee sellaista noutamaan.)

KREIVI. Ah, Rosina!

ROSINA. Mikä varomattomuus!

KREIVI. Minulla on tuhat tärkeää asiaa jutella teille.

ROSINA. Hän ei jätä meitä.

KREIVI. Figaro tulee heti meitä auttamaan.

BARTHOLO (tuo nojatuolin). Kas tässä, kultaseni, istu. — Ei näytä siltä, maisteri, kuin hän ottaisi tuntiansa tänään, se jääpi toiseksi illaksi. Hyvästi.

ROSINA (kreiville). Ei, odottakaa; tuskani on vähän lieventynyt. (Bartholoolle.) Minä tunnen, että olen ollut väärässä teidän suhteenne, herra: minä tahdon noudattaa teidän esimerkkiänne, ja heti paikalla korvaten…

BARTHOLO. Oi tuota naisten luonnollista lempeyttä! Mutta tällaisen mielenliikutuksen jälkeen, lapseni, minä en salli, että sinä teet vähintäkään ponnistusta. Hyvästi, hyvästi, maisteri.

ROSINA (kreiville). Silmänräpäys vaan! minä pyydän! (Bartholoolle.) Minä luulen, herra, että te ette mielellänne osoita minulle kohteliaisuutta, jos estätte minua teille katumustani osoittamasta siten että otan oppituntini.

KREIVI (syrjään, Bartholoolle). Älkää vastustako häntä, jos minua uskotte.

BARTHOLO. Se on päätetty, armaiseni. Minä en tahdo millään muotoa olla sinulle vastenmielinen; päinvastoin tahdon olla läsnä koko tuntisi kestäessä.

ROSINA. Ei, herra. Minä tiedän, että musiki ei ensinkään miellytä teitä.

BARTHOLO. Minä vakuutan sinulle, että se tänä iltana viehättää minua.

ROSINA (kreiville, syrjään). Minä olen hirveässä tuskassa.

KREIVI (ottaen nootti-paperia pulpetilta). Tätäkö aiotte laulaa, rouvaseni?

ROSINA. Niin, se on hyvin herttainen kappale *Turhasta varovaisuudesta*.

BARTHOLO. Yhä tuo *turha varovaisuus!*

KREIVI. Se on uusinta, mitä tätä nykyä löytyy. Se on kevään kuvaus jotenkin vilkkaassa muodossa. Jos, rouva, tahdotte koettaa…

ROSINA (kreiviä katsellen). Suurella mielihyvällä: kevään kuvaus viehättää minua; se on luonnon nuoruus. Talven lopussa näyttää sydän käyvän tuntehikkaammaksi, niinkuin orja, joka kauan on ollut sisään suljettuna, suuremmalla ilolla nauttii suloista vapautta, jota vasta on hänelle tarjottu.

BARTHOLO (matalalla äänellä kreiville). Aina romantillisia aatteita päässä.

KREIVI (matalalla äänellä). Käsitättekö niitten viittauksen?

BARTHOLO. Peijakas omiansa!

(Hän menee istumaan siihen nojatuoliin, jossa Rosina on istunut.)

ROSINA (laulaa).

[Alkuperäänsä tässä laulettu laulu on Franskassa sitten tullut poisjätetyksi, jonka vuoksi ei sitä ole tähänkään suomennettu. Sen sijasta sopii teaterissa laulaa vaikka mitä romanssia.]

(Häntä kuunnellessaan Bartholo on uinahtanut. Laulun kestäessä kreivi rohkene tarttua Rosinan toiseen käteen, jota hän hartaasti suutelee. Mielenliikutus saattaa Rosinan laulun hitaisemmaksi ja heikommaksi sekä katkaisee vihdoin hänen äänensä kesken jotakin sanaa. Orkesteri seuraa laulajattaren vaihteloa, heikontaa soitantoansa ja vaikenee hänen kanssansa. Kun ääni, joka on nukuttanut Bartholon, taukoo, herää tämä. Kreivi nousee jälleen, Rosina ja orkesteri aloittavat nopeasti uudestaan arian jatkoa. Jos laulu uudestaan kerrotaan, alkaa uudestaan sama leikki.)

KREIVI. Todellakin, se on viehättävä kappale ja te, rouva, toimitatte sen semmoisella älyllä…

ROSINA. Te imartelette minua, herra; kunnia on kokonansa opettajan.

BARTHOLO (haukotellen). Minä puolestani luulen vähän nukkuneeni tuon viehättävän kappaleen kestäessä. Minulla on sairaani hoidettavina. Minä menen, minä tulen, minä hyörin, ja heti kuin käyn istumaan, niin poloiset jalkani…

(Hän nousee ja sysää nojatuolia.)

ROSINA (hiljaa kreiville). Figaro ei tule!

KREIVI. Pitentäkäämme aikaa.

BARTHOLO. Mutta, maisteri, minä olen jo sanonut sen tuolle vanhalle Bazil'ille; eikö hänen olisi mahdollista opettaa iloisempia kappaleita, kuin nuot suuret ariat, jotka menevät ylös, alas, vierien, hi, ho, a, a, a, a, ja jotka minusta näyttävät aivan hautajaisten tapaisilta? Vaikka vaan noita pikkuisia lauluja, joita minun nuoruuteni aikana laulettiin ja joita jokainen varsin helposti muisti? Minä osasin ennen aikaan… Esimerkiksi…

(Riturnellin kestäessä etsii hän sanoja, päätänsä kynsien, ja laulaa, peukaloitaan paukauttaen ja vanhusten tavalla

kyyrypolvin tanssien.)

Ota vaan, Rosinani,
Ihanani,
Mun sormukseni!

(Kreiville nauraen.) Laulussa on Mariani; mutta minä panin sen sijaan Rosinan, tehdäkseni sitä hänelle miellyttävämmäksi ja sovittaen sitä asianhaaroihin. Ah! ah! ah! ah! Varsin hyvin tehty! eikö niin?

KREIVI (nauraen). Ah! ah! ah! Oivallisesti.

Viides kohtaus.

(Figaro, perällä. Rosina, Bartholo; Bartholo laulaa).

BARTHOLO.

Ota vaan, Rosinani,
Ihanani,
Mun sormukseni!
En oo teikkari,
Vaan yöllähän harmaat
Kaikk' kissatki lie;
Ja sulhot kaik' armaat,
Kun ne vihille vie.

(Hän kertoo laulukerron tanssien. Figaro hänen takanansa jäljittelee hänen liikuntojaan.)

(Figaron huomatessaan.) Ah! astukaa sisään, herra parturi; tulkaa lähemmäksi; te olette viehättävä!

FIGARO (tervehtii). Herra, se on totta, että äitini ennen aikaan sanoi sen minulle; mutta siitä ajasta olen vähän menettänyt muotoani. (Syrjään kreiville.) Bravo, armollinen herra!

(Koko tämän kohtauksen kestäessä tekee kreivi, mitä hän voi, saadaksensa puhutella Rosinaa; mutta holhojan levoton ja vireä silmä

estää häntä aina siitä. Tämä aikaan-saattaa äänettömän näytelmän kaikkien henkilöitten kesken, joka on aivan erillänsä tohtorin ja Figaron sananvaihdosta.)

BARTHOLO. Tuletteko vielä vatsaa perkaamaan, suonta iskemään, lääkkeitä anniskelemaan, panemaan koko talonväkeäni vuoteelle?

FIGARO. Herra, juhlaa ei ole joka päivä; mutta jokapäiväisiä huolia lukemattakaan, olette saattanut huomata, että kun siitä on ollut tarvis, minun intoni ei odota että käsketään…

BARTHOLO. Teidän intonne ei odota! Mitä sanotte, herra innokas, tuolle onnettomalle, joka haukottelee ja nukkuu aivan hereillänsä? ja toiselle, joka kolme tuntia jo on aivastanut niin että hänen pääkallonsa halkee ja hänen aivonsa tärisevät? mitä te heille sanotte?

FIGARO. Mitäkö minä heille sanon?

BARTHOLO. Niin.

FIGARO. Minä sanon heille… No! saakeli! minä sanon sille, joka aivastaa, *prosit!* ja sille, joka haukottelee, *mene levolle!* Se ei, herra, paisuta rätinkiä.

BARTHOLO. Eipä suinkaan; mutta suonen-iskeminen ja lääkkeet paisuttaisivat sitä, jos minä tahtoisin suostua siihen. Innostako myös olette pannut muulini silmät myttyihin? ja tuottaako teidän laastarinne sille näön takaisin?

FIGARO. Joll'ei se tuota sille näköä takaisin, se ei myöskään ole se, joka estää sitä näkemästä.

BARTHOLO. Jos minä tapaan sen rätingissä!… Semmoinen julkeus ei käy laatuun!

FIGARO. Totta puhuen, herra, kun ihmisillä ei ole muuta valitsemista kuin hullunkurisuus ja mielettömyys, niin siinä, mistä minä en näe mitään hyötyä lähtevän, tahdon kumminkin saavuttaa iloa; ja eläköön riemu! Kuka tietää, kestääkö maailma vielä kolme viikkoa!

BARTHOLO. Te tekisitte paljon paremmin, herra viisastelija, jos maksaisitte minulle sata écu'täni ja korot hidastelematta, sen ilmoitan teille.

FIGARO. Epäilettekö rehellisyyttäni, herra? Teidän sata écu'tänne! minä tahtoisin pikemmin koko elinaikani olla ne teille velkaa kuin hetkeäkään evätä niitä.

BARTHOLO. Ja sanokaa minulle, mitä tyttärenne piti niistä makeisista, joita veitte hänelle.

FIGARO. Mitkä makeiset? Mitä tarkoitatte?

BARTHOLO. Niin, nuot makeiset siinä paperituutissa, joka tehtiin tuosta kirjepaperista tänä aamuna.

FIGARO. Piru vieköön jos…

ROSINA (keskeyttäen). Oletteko edes huolinut antaa niitä hänelle minun puolestani, herra Figaro? Minä pyysin teitä sitä tekemään.

FIGARO. Vai niin! nuot makeiset tänä aamuna? Kuinka minä olen tyhmä! minä olin unhottanut koko tuon asian… Oivallisia, signora, ihmeteltävän hyviä!

BARTHOLO. Oivallisia! ihmeteltävän hyviä! Niin, epäilemättä, herra parturi, palatkaa asiaan! Te toimitatte täällä somaa virkaa, herra!

FIGARO. Mitäs nyt, herra?

BARTHOLO. Ja joka on tuottava teille varsin hyvän maineen, herra!

FIGARO. Minä aion pitää sitä voimassa, herra.

BARTHOLO. Sanokaa, että aiotte kantaa sitä, herra.

FIGARO. Kuinka vaan suvaitsette, herra.

BARTHOLO. Te olette kovin ylpeä, herra! Tietäkää, että kun minä riitelen narrin kanssa, en koskaan väisty hänen edestään.

FIGARO (kääntyy selin häneen). Me olemme siinä kohden erilaisia, herra; minä väistyn aina semmoisen edestä.

BARTHOLO. Häh! mitä hän sanoo, maisteri?

FIGARO. Luuletteko, että teillä on tekemistä jonkun kyläparturin kanssa, joka ei osaa muuta kuin pidellä partaveistä? Teidän tulee tietää, herra, että minä olen tehnyt kynätyötä Madrid'issa, ja että ilman noita kadehtijoita…

BARTHOLO. No! minkä tähden ette jäänyt sinne, vaan tulitte tänne ammattia muuttamaan?

FIGARO. Tehdään, mitä voidaan. Asettukaa minun asemaani.

BARTHOLO. Minä teidän asemaanne! No! saakeli, minä puhuisin somia hullutuksia!

FIGARO. Herra, te ette aloita peräti huonosti; minä vedän todistajaksi teidän virkaveljenne, joka tuolla uneksii.

KREIVI (toipuen). Minä … minä en ole herran virkaveli.

FIGARO. Ettekö? Kun minä näin teidät täällä neuvottelemassa, luulin teidän harrastavan samaa ainetta.

BARTHOLO (vihoissaan). Mikä asia vihdoin tuo teidät tänne? Onko joku kirje vielä tänä iltana annettava rouvalle? Puhukaa, täytyykö minun poistua.

FIGARO. Kuinka ankarasti kohtelette ihmisraukkoja! Hiisi vieköön, herra, minä tulen teidän partaanne ajamaan, siinä kaikki; onhan tänään teidän tavallinen päivänne?

BARTHOLO. Te saatte pian tulla takaisin.

FIGARO. Ah! niin, tulla takaisin! Koko garnisoni ottaa lääkityksiä huomenna aamulla, minä olen suosijoitteni kautta saanut sen asian urakalla. Päättäkää siis itse, kuinka vähän aikaa minulla on menettää! Tuletteko, herra, hiukan huoneesenne?

BARTHOLO. Ei, herra ei tule ensinkään huoneesensa. No! mutta… Mikä estää partaani tässä ajamasta?

ROSINA (ylenkatseella). Te olette siivotapainen! Ja miks'ei minun huoneessani?

BARTHOLO. Sinä suutut! Anteeksi, lapseni, sinä päätät oppituntisi; minä en

tahdo hetkeksikään menettää iloa kuulla sinua.

FIGARO (hiljaa kreiville). Häntä ei saa tästä lähtemään. (Ääneen.) Hei, L'Éveillé? La Jeunesse? malja, vettä, kaikki, mitä herran on tarvis.

BARTHOLO. Niin aina, kutsukaa ne tänne! Väsyneinä, uupuneina, teidän keksintönne kautta hoki runneltuina, onhan täytynyt lähettää ne levolle!

FIGARO. No hyvä! minä menen kaikkia hakemaan. Eikö niin, teidän kamarissanne? (Hiljaa kreiville.) Minä tahdon houkutella häntä ulos.

BARTHOLO (irroittaa avain-kimppunsa, mutta sanoo miettiväisesti:) Ei, ei, minä menen itse sinne. (Hiljaa kreiville, mennessään.) Pitäkää heitä silmällä, minä pyydän.

Kuudes kohtaus.

(Figaro, Kreivi, Rosina.)

FIGARO. Ah! mikä hyvä tilaisuus pääsi käsistämme! hän oli vähällä antaa minulle avain-kimpun. Eikö ristikkoakkunan avain ole siinä?

ROSINA. Se on kaikkein uusin.

Seitsemäs kohtaus.

(Bartholo, Figaro, Kreivi, Rosina.)

BARTHOLO (palaten, itseksensä). No niin! minä en tiedä, mitä teen, jättää tänne tuo kirottu parturi. (Figarolle.) Kas tässä! (Antaa hänelle avainkimpun). Kabinetissani, kirjoituspulpettini alla; mutta älkää kajotko mihinkään.

FIGARO. Pahus vieköön! se olisi mainiota, epäluuloinen kuin te olette! (Syrjään, mennessään.) Huomatkaa, kuinka taivas suojelee viattomuutta!

Kahdeksas kohtaus.

(Bartholo, Kreivi, Rosina.)

BARTHOLO (hiljaa kreiville). Se on tuo lurjus, joka vei kirjeen kreiville.

KREIVI (hiljaa). Hän näyttää minusta aika veitikalta.

BARTHOLO. Hän ei enää saa minua petetyksi.

KREIVI. Minä luulen, että siinä kohden vaikein osa jo on tehty.

BARTHOLO. Kaikki tyystin mietittyäni luulin varovaisemmaksi lähettää hänet kamariini kuin jättää hänet tänne Rosinan kanssa.

KREIVI. He eivät olisi lausuneet sanaakaan, jota minä en olisi kuullut.

ROSINA. Sangen kohteliasta, hyvät herrat, lakkaamatta puhua hiljaa!
Entäs oppituntini?

(Nyt kuuluu sellainen ääni, kuin astia olisi pudonnut.)

BARTHOLO (huutaen). Mitä minä kuulen! Tuo julma parturi on varmaankin laskenut kaikki portaita myöten putoomaan, ja matkalippaani kauniimmat kalut!…

(Hän juoksee ulos.)

Yhdeksäs kohtaus.

(Kreivi, Rosina.)

KREIVI. Käyttäkäämme hyödyksemme sitä hetkeä, jonka Figaron äly hankkii meille. Suokaa minulle tänä iltana, minä rukoilen sitä, hyvä neiti, hetken keskustelu, joka on välttämättömän tarpeellinen teidän pelastukseksenne siitä orjuudesta, johon olitte joutua.

ROSINA. Ah! Lindor!

KREIVI. Minä voin nousta teidän ristikko-akkunaanne, ja mitä tuohon kirjeesen tulee, jonka tänä aamuna sain, olen ollut pakoitettuna…

Kymmenes kohtaus.

(Rosina, Bartholo, Figaro, Kreivi.)

BARTHOLO. Minä en erehtynyt; kaikki on särjettynä, rusentuneena.

FIGARO. Tästäkö tapaturmasta nyt sopii nostaa tämmöistä pauhinaa! Portaissa on pilkkopimeä. (Hän näyttää avaimen kreiville.) Kun astuin niitä ylös, tarttuivat vaatteeni johonkuhun avaimeen…

BARTHOLO. Täytyy pitää vaaria siitä, mitä tehdään. Tarttua avaimeen kiinni! Ketterä mies!

FIGARO. Toden totta, herra, hakekaa itsellenne joku ketterämpi.

Yhdestoista kohtaus.

(Edelliset, don Bazil.)

ROSINA (pelästyneenä, syrjään). Don Bazil!…

KREIVI (syrjään). Taivaan Jumala!

FIGARO (syrjään). Sepä pirua!

BARTHOLO (menee häntä vastaan). Ah! Bazil, ystäväni, minua ilahuttaa nähdä teitä terveenä. Teidän sairastumisenne ei siis tuottanut mitään seurauksia? Todellakin, herra Alonzo peloitti minua kovasti teidän terveytenne suhteen; kysykää häneltä, minä olin jo lähtemäisilläni teitä katsomaan, ja joll'ei hän olisi pidättänyt minua…

BAZIL (hämmästyneenä). Herra Alonzo?

FIGARO (koputtaa jalkaansa). Sepä vielä! yhä noita esteitä! Kaksi tuntia parta pahuksen vuoksi… Koiran virka!

BAZIL (heitä kaikkia katsellen). Tahdotteko tehdä minulle mieliksi, hyvät herrat, ja sanoa?…

FIGARO. Te saatte puhua hänen kanssansa, kun minä olen lähtenyt.

BAZIL. Mutta vielä tarvitsisi…

KREIVI. Teidän tarvitsisi olla vaiti, Bazil. Luuletteko ilmoittavanne herralle jotakin, jota hän ei tiedä? Minä olen kertonut hänelle, että olitte antanut minulle toimeksi tulla teidän sijastanne oppituntia antamaan.

BAZIL (enemmän hämmästyneenä). Oppituntia!… Alonzo!…

ROSINA (syrjään, Bazil'ille). No! olkaa vaiti.

BAZIL. Hänkin!

KREIVI (hiljaa, Bartholo'lle). Sanokaahan hänelle aivan hiljaa, että me olemme sopineet niin.

BARTHOLO (Bazil'ille, syrjään). Älkää saattako meitä valhettelijoiksi, Bazil; jos sanotte, ett'ei hän ole teidän oppilaanne, pilaisitte kaikki.

BAZIL. Vai niin!

BARTHOLO (ääneen). Todellakaan, Bazil, ei ole taidokkaampaa ihmistä, kuin teidän oppilaanne.

BAZIL (ällistyneenä). Minun oppilaani!… (Hiljaa.) Minä tulin ilmoittamaan teille, että kreivi on muuttanut pois.

BARTHOLO (hiljaa). Minä tiedän sen, olkaa vaiti.

BAZIL (hiljaa). Kuka on sanonut sen teille?

BARTHOLO (hiljaa). Hän, tietysti!

KREIVI (hiljaa). Minä, epäilemättä: kuulkaa vaan.

ROSINA (hiljaa Bazil'ille). Onko teidän niin vaikea olla vaiti?

FIGARO (hiljaa Bazil'ille). Hm! Lurjus! Hän on kuuro!

BAZIL (syrjään). Ketä hiidessä täällä petetään? Kaikki tietävät salaisuuden!

BARTHOLO (ääneen). No hyvä! Bazil, teidän lakimiehenne?…

FIGARO. Te voitte koko illan puhua lakimiehestä.

BARTHOLO (Bazil'ille). Yksi sana; sanokaa vaan, oletteko tyytyväinen lakimieheen?

BAZIL (kauhistuneena). Laki-mieheen?

KREIVI (naurahtaen). Ettekö nähnyt lakimiestä?

BAZIL (tuskaantuneena). No! ei, en minä ole häntä nähnyt tuota lakimiestä.

KREIVI (Bartholo'lle, syrjään). Tahdotteko, että hän rupee selityksiin täällä hänen edessään? Lähettäkää hänet pois.

BARTHOLO (hiljaa kreiville). Te olette oikeassa. (Bazilille.) Mutta mikä tauti on niin äkisti teihin ryhtynyt?

BAZIL (suutuksissaan). Minä en ymmärrä teitä.

KREIVI (pistää hänelle, syrjässä, rahakukkaron käteen). Niin: herra kysyy teiltä, mitä te tulette tänne tekemään, vaikka voitte pahoin.

FIGARO. Hän on kalpea kuin ruumis!

BAZIL. Ah! minä ymmärrän…

KREIVI. Menkää levolle, rakas Bazil: te ette voi hyvin, ja te saatatte meidät pelosta kuolemaan. Menkää levolle.

FIGARO. Hänen kasvonsa ovat vallan muuttuneet. Menkää levolle.

BARTHOLO. Kunniani kautta, hänellä on kauhea kuumetauti. Menkää levolle.

ROSINA. Minkätähden olette lähtenyt ulos?

BAZIL (erinomaisen hämmästyneenä). Että minä menisin levolle!

KAIKKI YHDESSÄ. No! tietysti.

BAZIL (katsellen heitä kaikkia). Todellakin, hyvät herrat, minä luulen, että tekisin viisaasti, jos poistuisin; minä tunnen, ett'en ole täällä tavallisessa paikassani.

BARTHOLO. Huomiseksi siis, jos jaksatte paremmin.

KREIVI. Bazil, minä olen teidän luonanne hyvin aikaisin.

FIGARO. Uskokaa minua, pitäkää itsenne hyvin lämpimänä sängyssänne.

ROSINA. Hyvää yötä, herra Bazil.

BAZIL (syrjään). Hiisi vieköön, jos minä tajuan mitään tästä! ja ilman tätä rahakukkaroa…

KAIKKI. Hyvää yötä, Bazil, hyvää yötä.

BAZIL (mennessään). No hyvä, hyvää yötä siis, hyvää yötä.

(Kaikki saattavat häntä nauraen.)

Kahdestoista kohtaus.

(Edelliset, paitsi Bazil.)

BARTHOLO (pontevalla äänellä). Tuo mies ei jaksa ensinkään hyvin.

ROSINA. Hänen silmänsä haihattelevat.

KREIVI. Ulko-ilma on tehnyt hänen pahaa.

FIGARO. Huomasitteko, kuinka hän puhui aivan itseksensä? Tuon verran meistä on! (Bartholo'lle.) No, teettekö päätöksenne tällä kertaa?

(Hän työntää hänelle nojatuolin hyvin kauas kreivistä ja tarjoo hänelle liinaa.)

KREIVI. Ennenkuin päätämme, rouvaseni, täytyy minun sanoa teille sananen, joka on tärkeä teidän edistymisellenne siinä taiteessa, jota minun on kunnia opettaa teille.

(Hän lähestyy ja puhuu hänen kanssansa kuiskuttaen.)

BARTHOLO (Figaro'lle). No, mutta näyttää siltä kuin te varta vasten

lähestyisitte ja asettuisitte minun eteeni estääksenne minua näkemästä…

KREIVI (hiljaa Rosinalle). Meillä on ristikko-akkunan avain ja me olemme täällä kello kaksitoista tänä yönä.

FIGARO (panee liinan Bartholo'n kaulaan). Mitä näkemästä? Jos se olisi tanssi-tunti, sopisi asettaa teidät niin, että saisitte katsella sitä; mutta laulua! … ai, ai.

BARTHOLO. Mikäs nyt on?

FIGARO. Minä en tiedä, mikä tuli silmääni.

(Hän asettaa päänsä lähemmäksi.)

BARTHOLO. Älkäähän hieroko.

FIGARO. Se on vasen silmä. Tahdotteko tehdä hyvin ja puhaltaa siihen jotenkin kovasti?

> (Bartholo tarttuu Figaro'n päähän, katsoo sen ylipuolitse, sysää sen kovasti luotansa ja menee rakastavien taaksi heidän keskusteluansa kuuntelemaan.)

KREIVI (hiljaa Rosinalle). Ja mitä teidän kirjeesenne tulee, olin äsken semmoisessa ahdingossa, jäädäkseni tänne…

FIGARO (kaukaa, varoittaaksensa). Hm! … hm!…

KREIVI. Epätoivoissani siitä, että valepukunikin oli turha…

BARTHOLO (astuen heidän väliinsä). Teidän valepukunne turha!

ROSINA (pelästyneenä). Ah!…

BARTHOLO. Varsin hyvä, neitoseni, älkää antako häiritä itseänne. Kuinka! Minun silmienikin edessä, minun läsnä ollessani uskalletaan tuolla tavalla loukata minua!

KREIVI. Mikähän teitä vaivaa, herra?

BARTHOLO. Kavala Alonzo!

KREIVI. Herra Bartholo, jos teillä usein on sellaisia kummallisia oikkuja kuin se, jonka minä sattumuksesta saan nähdä, en hämmästy ensinkään neitosen inhoa ruveta teidän vaimoksenne.

ROSINA. Hänen vaimoksensa! Minä! Viettää päiväni mustasukkaisen äijän luona, joka kaiken onnellisuuden sijasta tarjoo nuoruudelleni kammottavan orjuuden.

BARTHOLO. Ah! mitä kuulen!

ROSINA. Niin, minä sanon sen aivan korkealla äänellä: minä annan sydämeni ja käteni sille, joka voi temmata minut tästä kauheasta vankihuoneesta, jossa minua itseä ja tavaraani pidetään vasten kaikkea oikeutta.

(Rosina menee ulos.)

Kolmastoista kohtaus.

(Bartholo, Figaro, Kreivi.)

BARTHOLO. Viha tukehuttaa minut.

KREIVI. Todellakin, herra, nuoren naisen on vaikea…

FIGARO. Niin, nuori nainen ja korkea ikä, sepä vaivaa vanhuksen päätä.

BARTHOLO. Kuinka! kun tapaan heidät verekseltä! Kirottu parturi! Minun tekee kovasti mieli…

FIGARO. Minä menen tieheni, hän on hullu.

KREIVI. Ja minä myöskin; kunniani kautta, hän on hullu.

FIGARO. Hän on hullu, hän on hullu…

(He menevät ulos.)

Neljästoista kohtaus.

(Bartholo, yksin, ajaa keitä takaa.)

BARTHOLO. Minä olen hullu! katalat viettelijät, pirun lähettiläät, jonka työtä te täällä toimitatte ja jonka pitäisi viedä teidät kaikki … minä olen hullu!… Minä näin heidät niinkuin näen tämän pulpetin … ja hävyttömästi keskustella minun kanssani!… Ah! ainoastaan Bazil voi selittää minulle tämän asian. Niin, lähettäkäämme häntä hakemaan. Holoo! joku… Ah! minä unhotin, ett'ei minulla ole ketään… Joku naapuri, ensitullut, yhtä kaikki. Tämä voi viedä mieheltä järjen! Tämä voi viedä mieheltä järjen!

(Näytösten välillä näyttämö pimenee, raju-ilman pauhu kuuluu ja orkesteri soittaa entre-actin Rossini'n saman-nimisestä operasta.)

NELJÄS NÄYTÖS.

Näyttämö on pimeä.

Ensimmäinen kohtaus.

(Bartholo. Don Bazil, paperilyhty kädessä.)

BARTHOLO. Kuinka, Bazil, te ette tunne häntä! Onko se mahdollista, mitä sanotte?

BAZIL. Jos sata kertaa kysytte minulta, annan aina saman vastauksen. Jos hän on antanut teille kreivin kirjeen, on se epäilemättä joku kreivin lähettiläs. Mutta tuohon komeaan lahjaan katsoen, jonka hän antoi minulle, olisi se mahdollista, että se olisi kreivi itse.

BARTHOLO. Mikä todennäköisyys? Mutta, tuon lahjan johdosta, no! minkätähden otitte sen vastaan?

BAZIL. Te näytitte suostuvan; minä en ymmärtänyt siitä mitään; ja semmoisissa tilaisuuksissa, joita on vaikea arvostella, näyttää kultakukkaro minusta aina vastustamattomalta argumentilta. Ja sitten, kuten sananlasku sanoo, mikä kelpaa ottaa…

BARTHOLO. Minä ymmärrän, se kelpaa…

BAZIL. Pitää.

BARTHOLO (hämmästyneenä). Ah! ah!

BAZIL. Niin, minä olen tuolla tavoin laittanut monta pikku sananlaskua vähäisillä muutoksilla: mutta ryhtykäämme itse asiaan; mitä olette päättänyt?

BARTHOLO. Ettekö minun asemassani, Bazil, ponnistaisi kaikkia voimianne, häntä omistaaksenne?

BAZIL. En tosiaankaan, tohtori. Kaikenlaisen tavaran suhteen omistaminen on vähäpätöinen asia; nautitseminen tekee onnelliseksi: minun ajatukseni on, että se, joka nai naisen, joka ei rakasta häntä, hän panee itsensä alttiiksi…

BARTHOLO. Te pelkäisitte onnettomia kohtauksia?

BAZIL. Hoho, herra … niitä näkee paljon tänä vuonna. Minä en ensinkään tekisi väkivaltaa hänen sydämellensä.

BARTHOLO. Teidän palvelijanne, Bazil. Parempi on, että hän itkee siitä, että minä olen hänen omansa, kuin että minä kuolen siitä, että hän ei ole minun omani.

BAZIL. Onko henkenne vaarassa? Naikaa, tohtori, naikaa.

BARTHOLO. Sen teenkin, ja vielä tänä yönä.

BAZIL. Hyvästi siis. — Muistakaa, kun puhutte holhottinne kanssa, että teette heidät kaikki mustemmiksi kuin helvetti.

BARTHOLO. Te olette oikeassa.

BAZIL. Moite, tohtori, moite! Siihen keinoon täytyy aina ryhtyä.

BARTHOLO. Tässä on Rosinan kirje, jonka tuo Alonzo antoi minulle; ja hän näytti minulle, sitä tahtomatta, miksi hyödyksi minun tulee käyttää sitä hänen edessään.

BAZIL. Hyvästi, me olemme kaikki täällä kello neljä.

BARTHOLO. Miks'ei ennemmin?

BAZIL. Se on mahdotonta; notarius on estetty.

BARTHOLO. Naimistako varten?

BAZIL. Niin, parturi Figaron luona; hän naittaa veljentyttärensä.

BARTHOLO. Veljentyttärensä? semmoista hänellä ei ole.

BAZIL. Niin he ovat notariukselle sanoneet.

BARTHOLO. Tuo veijari on salahankkeessa osallinen: mitä hiiden nimessä!

BAZIL. Ajattelisitteko?…

BARTHOLO. Nuot ihmiset ovat kovin valppaat! Joutukaa, ystäväni, minä en saa rauhaa. Menkää takaisin notariuksen luoksi. Tulkoon hän heti paikalla tänne teidän kanssanne.

BAZIL. Nyt sataa, on oikein lemmon ilma; mutta ei mikään estä minua teitä palvelemasta. Mitä te puolestanne teette?

BARTHOLO. Minä saatan teidät ulos: ovathan ne antaneet laittaa koko talonväkeni raajarikoksi tuon Figaron kautta! Minä olen yksin täällä.

BAZIL. Minulla on lyhtyni.

BARTHOLO. Ottakaa, Bazil, tässä on minun kaksoisavaimeni. Minä odotan teitä, minä valvon: ja tulkoon kuka tahansa; paitsi notariusta ja teitä, ei kukaan pääse sisään tänä yönä.

BAZIL. Näillä varokeinoilla olette varma asiastanne.

Toinen kohtaus.

(Rosina yksin, astuen ulos kamaristaan.)

ROSINA. Minusta näytti, kuin olisin kuullut puhuttavan. Kello on lyönyt kaksitoista; Lindor ei tule! Tämä ruma ilmakin olisi sovelias häntä auttamaan. Varmana siitä, ett'ei hän kohtaisi ketään… Ah, Lindor! jos olisit pettänyt minut!… Minkä äänen kuulen?… Hyvä Jumala! se on holhojani. Menkäämme sisään.

Kolmas kohtaus.

(Rosina, Bartholo.)

BARTHOLO (tulee takaisin sisään, kynttilä kädessään.) Ah, Rosina, kosk'ette vielä ole mennyt sisään huoneesenne…

ROSINA. Minä menen juuri.

BARTHOLO. Nyt kun on tämmöinen kauhea ilma, te ette voi levätä, ja minulla on sangen tärkeitä asioita teille sanottavana.

ROSINA. Mitä tahdotte minusta, herra? Eikö siinä ole kylliksi, että päivällä vaivaatte minua?

BARTHOLO. Rosina, kuulkaa minua.

ROSINA. Huomenna minä kuuntelen teitä.

BARTHOLO. Silmänräpäys vaan, minä pyydän.

ROSINA (syrjään). Jos hän tulisi!

BARTHOLO (näyttää hänelle hänen kirjeensä). Tunnetteko tätä kirjettä?

ROSINA (tuntee sen). Ah, suuri Jumala!

BARTHOLO. Aikomukseni, Rosina, ei ole nuhdella teitä: teidän iällänne saattaa hairahtua; mutta minä olen teidän ystävänne; kuulkaa minua.

ROSINA. Minä en jaksa enää.

BARTHOLO. Tämä kirje, jonka olette kirjoittanut kreivi Almavivalle…

ROSINA (hämmästyneenä). Kreivi Almavivalle!

BARTHOLO. Katsokaa, mikä hirveä mies tuo kreivi on: heti sen saatuansa teki hän siitä voittomerkin. Minä olen saanut sen eräältä naiselta, jolle hän on uhrannut sen.

ROSINA. Kreivi Almaviva!

BARTHOLO. Teidän on vaikea uskoa tätä kauheata asiaa. Kokemattomuus, Rosina, tekee teidän sukupuolenne luottavaiseksi ja herkkä-uskoiseksi; mutta kuulkaa, mihin paulaan teitä koetettiin vietellä. Tuo nainen on toimittanut

minulle tiedon kaikista, luultavasti poistaaksensa niin vaarallista kilpailijaa, kuin te olitte. Minä vapisen siitä! mitä ilettävin komplotti Almavivan, Figaron ja tuon Alonzon välillä, tuon muka Bazil'in oppilaan, joka kantaa toista nimeä eikä ole kuin kreivin katala asiamies, oli vähällä temmata teidät pohjattomaan syvyyteen, josta ei mikään olisi voinut pelastaa teitä.

ROSINA (alakuloisena). Kuinka kauheata! … kuinka, Lindor! … kuinka, tuo nuori mies!…

BARTHOLO (syrjään). Ah! se on Lindor.

ROSINA. Siis kreivi Almavivan puolesta… Toisen puolesta…

BARTHOLO. Niin minulle sanottiin, kun kirjeenne annettiin minulle.

ROSINA (ylimäärin loukattuna). Ah! mikä ilkeys!… Hän saapi siitä rangaistuksen. — Herra, te olette tahtonut naida minut?

BARTHOLO. Sinä tiedät tunteitteni tulen.

ROSINA. Jos se vielä palaa teissä, olen teidän omanne.

BARTHOLO. No hyvä! notarius tulee vielä tänä yönä.

ROSINA. Siinä ei ole kaikki. Oi Jumala! olenko tarpeeksi nöyryytetty!… Kuulkaa; ennen pitkää tuo katala rohkenee tulla sisään tästä ristikko-akkunasta, jonka avaimen he viekkaudella ovat vieneet teiltä.

BARTHOLO (avain-kimppuansa katsoen). Ah! nuot ilkiöt! Lapseni, minä en enää lähde sinun luotasi.

Kolmas kohtaus.

(Rosina, Bartholo.)

BARTHOLO (tulee takaisin sisään, kynttilä kädessä).

ROSINA (kauhulla). Ah! herra! mutta jos he ovat aseissa?

BARTHOLO. Sinä olet oikeassa: kosto menisi minulta hukkaan. Mene ylös

Marceline'n luoksi; sulje itsesi sisään hänen kamariinsa ja väännä avainta kaksi kertaa. Minä menen aseellista voimaa noutamaan ja odotan rakennuksen vieressä. Me vangitsemme hänet varkaana ja saamme sen mielihyvän, että samalla kostamme hänelle ja pääsemme hänestä vapaaksi ja luota siihen, että minun rakkauteni korvaa sinulle…

ROSINA (epätoivoissaan). Unhottakaa vaan minun erhetykseni. (Syrjään.) Ah! minä rankaisen itseäni siitä tarpeeksi.

BARTHOLO (menee pois). Menkäämme väijyksiin. Vihdoinkin ovat he minun kynsissäni.

(Hän menee ulos.)

Neljäs kohtaus.

(Rosina, yksin.)

ROSINA. Hänen rakkautensa korvaa minulle!… Minua onnetonta!… (Hän vetää esiin nenäliinansa ja purskahtaa itkuun.) Mitäs tehdä?… Hän tulee pian. Minä jään ja teeskentelen hänen edessään, saadakseni hetken katsella häntä koko hänen ilkeydessään. Hänen käytöksensä huonous on vastaiseksi varjeleva minua… Ah! minä tarvitsen sitä suuresti. Jalot kasvot, lempeä muoto, niin hellä ääni! … ja se on vaan viettelijän katala asiamies! Voi minua onnetonta! onnetonta! Jumala!… Ristikko-akkuna avataan!

(Hän rientää pois.)

Viides kohtaus.

(Kreivi. Figaro, viittaan käärittynä, ilmaantuu ikkunassa.)

FIGARO (puhuu ulkona). Joku pakenee: astunko sisään?

KREIVI (ulkona). Mieskö?

FIGARO. Ei.

KREIVI. Se on Rosina, jonka sinun tuimat kasvosi luultavasti ovat peloittaneet

pakoon.

FIGARO (hypähtää kamariin). Toden totta, minä uskon sen… Nyt olemme vihdoinkin saapuneet perille, sateesta, ukkosesta ja salamoista huolimatta.

KREIVI (pitkään viittaan käärittynä). Ojenna minulle kättäsi. (Hän hypähtää sisään vuorostaan.) Meidän on voitto!

FIGARO (heittää viittansa pois). Me olemme aivan läpi kastuneet. Ihana ilma kosimis-retkeä varten! Armollinen herra, miltä tämä yö näyttää teistä?

KREIVI. Oivalliselta rakastajalle.

FIGARO. Niin, mutta uskotulle?… Ja jos joku äkkiarvaamatta tapaisi meidät täällä.

KREIVI. Etköhän ole minun kanssani? Mutta minulla on toinen murhe: mitenkä saisin hänet heti paikalla lähtemään holhojansa talosta.

FIGARO. Teidän puolellanne on kolme tunnetta, jotka ovat kaikkivaltiaat ihanan sukupuolen suhteen: rakkaus, viha ja pelko.

KREIVI (katselee pimeässä). Mitenkä ilmoittaa hänelle äkillisesti, että notarius odottaa häntä sinun luonasi, meitä yhdistääksensä? Minun ehdoitukseni näyttää varmaan hänestä kovin rohkealta: hän on nimittävä minua liika uskaliaaksi.

FIGARO. Jos hän sanoo teitä uskaliaaksi, sanotte te häntä julmaksi. Naiset pitävät paljon siitä, että heitä sanotaan julmiksi. Muutoin, jos hänen rakkautensa on sellainen, kuin te tahtoisitte, sanotte hänelle, kuka te olette; hän ei silloin enää epäile teidän tunteitanne.

Kuudes kohtaus.

(Kreivi, Rosina, Figaro. Figaro sytyttää kaikki kynttilät, jotka ovat pöydällä.)

KREIVI. Tässä hän onkin. — Ihana Rosinani!…

ROSINA (kovin teeskennellyllä äänellä). Minä rupesin pelkäämään, herra, että te

ette tulisi.

KREIVI. Viehättävä levottomuus!… Neitini, minun ei sovi väärin-käyttää asianhaaroja, ehdoittaakseni teille, että jakaisitte onnettoman kohtaloa; mutta minkä turvapaikan hyvänsä te valitsette, minä vannon kunniani…

ROSINA. Herra, joll'ei minun, sydämeni annettuani, kohta sen jälkeen täytyisi antaa kättäni, niin te ette olisi täällä. Puolustakoon hätätila teidän silmissänne sitä, mikä tässä yhteen-tulossa on säädytöntä.

KREIVI. Te, Rosina! puolisoksi onnettomalle, ilman rikkautta, ilman sukuperää!…

ROSINA. Sukuperä, rikkaus! Jättäkäämme siksensä nuot sattumuksen vaiheet, ja jos vakuutatte minulle, että aikomuksenne ovat puhtaat…

KREIVI (hänen jalkojensa juuressa). Ah Rosina! minä jumaloitsen teitä!…

ROSINA (loukattuna). Herjetkää, onneton! … te uskallatte häväistä Jumalan nimeä!… Sinä jumaloitset minua!… Mene! sinä et ole enää vaarallinen minulle; minä odotin tuota sanaa, sinua kammotakseni. Mutta ennenkuin jätän sinut siihen omantunnon tuskaan, joka odottaa sinua (itkien), kuule, että minä rakastin sinua; kuule, että minä katsoin onnekseni saada jakaa sinun kanssasi kovaa kohtaloasi. Katala Lindor! minä olin vähällä jättää kaikki, sinua seuratakseni. Mutta se kehno tapa, jolla olet väärinkäyttänyt minun hyvyyttäni, sekä tuon kauhean kreivi Almavivan ilkeys, jolle sinä olet myynyt minut, ovat saattaneet käsiini takaisin tämän heikkouteni todistuksen. Tunnetko tätä kirjettä?

KREIVI (vilkkaasti). Jonka holhojanne on antanut teille?

ROSINA (kopeasti). Niin, minä olen hänelle siitä kiitollinen.

KREIVI. Jumala! kuinka minä olen onnellinen! Hän on saanut sen minulta. Eilen pulassani käytin sitä, saavuttaakseni hänen luottamustaan; enkä minä saanut tilaisuutta antaa teille tietoa siitä. Ah Rosina! se on siis totta, että te todenteolla rakastatte minua!

FIGARO. Armollinen herra, te etsitte vaimoa, joka rakastaisi teitä teidän itsenne vuoksi…

ROSINA. Armollinen herra!… Mitä hän sanoo?

KREIVI (heittäen yltänsä leveän viittansa, ilmestyy komeassa puvussa). Oi naisista kaikkein enimmin rakastettu! nyt ei ole enää aikaa pettää teitä: se onnellinen mies, jonka näette jalkojenne juuressa, ei ole mikään Lindor; minä olen kreivi Almaviva, joka kuolen rakkaudesta ja turhaan olen etsinyt teitä kuusi kuukautta.

ROSINA (vaipuu kreivin syliin). Ah!…

KREIVI (pelästyneenä). Figaro!

FIGARO. Älkää huolestuko, armollinen herra: riemun suloinen mielenliikutus ei koskaan tuota ikäviä seurauksia; kas nyt, kas nyt hän tointuu. Saakeli! kuinka hän on kaunis!

ROSINA. Ah Lindor!… Ah herra; kuinka syyllinen minä olen! minä olin tänä yönä vähällä antautua holhojalleni.

KREIVI. Tekö, Rosina?

ROSINA. Älkää katsoko muuta kuin minun rangaistustani! Minä olisin viettänyt elämäni teitä inhoten. Ah Lindor! eiköhän kaikkein hirvein tuomio ole vihaaminen, kun on luotu rakastamiseen?

FIGARO (katsoo ikkunasta). Armollinen herra, paluumatkamme on suljettu; tikapuut ovat pois otetut.

KREIVI. Pois otetut!

ROSINA (hämmentyneenä). Niin, se olen minä … se on tohtori. Tämä on herkkä-uskoisuuteni hedelmä. Hän on pettänyt minut. Minä olen tunnustanut kaikki, kavaltanut kaikki: hän tietää, että te olette täällä ja tulee asevoimalla.

FIGARO (katselee yhä). Armollinen herra! katu-ovea avataan.

ROSINA (pelästyneenä juosten kreivin syliin). Ah Lindor!

KREIVI (vakavasti). Rosina, te rakastatte minua! Minä en pelkää ketään, ja te tulette minun vaimokseni. Minä saan ilon vuorostani rangaista tuota ilettävää

vanhusta!…

ROSINA. Ei, ei; armahtakaa häntä, rakas Lindor! Minun sydämeni on niin täynnä, että kosto ei voi saada siinä sijaa.

Seitsemäs kohtaus.

(Notarius, don Bazil, Edelliset.)

FIGARO. Armollinen herra, se on meidän notariuksemme.

KREIVI. Ja ystävä Bazil hänen kanssansa!

BAZIL. Ah! mitä näen?

FIGARO. No! mistä sattumuksesta meidän ystävämme?…

BAZIL. Mistä sattumuksesta, hyvät herrat?…

NOTARIUS. Nämätkö ovat vihittävät?

KREIVI. Niin, herra. Teidän tuli yhdistää signora Rosina ja minut tänä yönä parturi Figaron luona; mutta me olemme katsoneet tätä huonetta soveliaammaksi syistä, jotka saatte kuulla. Onko teillä meidän kontrahtimme?

NOTARIUS. Minulla on siis kunnia puhua hänen excellensinsä herra kreivi Almavivan kanssa?

FIGARO. Niin aivan.

BAZIL (syrjään). Jos hän tämän vuoksi on antanut minulle kaksois-avaimensa…

NOTARIUS. Minulla on kaksi naimis-kontrahtia, armollinen herra. Älkäämme sekoittako niitä: tämä on teidän; ja tässä on herra Bartholon signora … Rosinan kanssa sekin. Neidet ovat luultavasti kaksi sisarta, joilla on sama nimi.

KREIVI. Kirjoittakaamme vaan alle. Don Bazil suvaitsee kai ruveta toiseksi todistajaksemme.

(He kirjoittavat alle.)

BAZIL. Mutta, teidän excellensinne … minä en ymmärrä…

KREIVI. Herra opettaja Bazil, mitätön asia saattaa teidät hämille, ja kaikki hämmästyttää teitä.

BAZIL. Armollinen herra… Mutta jos tohtori…

KREIVI (heittäen hänelle rahakukkaron). Te lapsittelette!
Kirjoittakaahan pian alle.

BAZIL (hämmästyneenä). Ah! ah!…

FIGARO. Missä on siis allekirjoittamisen este?

BAZIL (kukkaroa punniten). Sitä ei ole enää. Mutta kun minä kerran olen antanut sanani, tarvitsee sangen pontevat syyt… (Hän kirjoittaa alle.)

Kahdeksas kohtaus.

(Bartholo, yksi tuomari, polisipalvelijoita, käskyläisiä tulisoitoilla ja edelliset näyttelijät.)

BARTHOLO (näkee kreivin suutelevan Rosinan kättä, ja Figaron naurettavalla tavalla syleilevän don Bazilia; hän huutaa, tarttuen notariusta kaulaan:) Rosina näitten lurjusten kanssa! Vangitkaa kaikki. Minä pidän yhtä niistä kauluksesta.

NOTARIUS. Se on teidän notariuksenne.

BAZIL. Se on teidän notariuksenne. Lasketteko leikkiä?

BARTHOLO. Ah! don Bazil, no! kuinka olette te täällä?

BAZIL; Mutta pikemmin te, kuinka te ette ole täällä?

TUOMARI (osoittaen Figaroa). Malttakaa! minä tunnen tuon. Mitä sinä olet tullut tähän taloon tekemään sopimattomalla tunnilla?

FIGARO. Sopimattomalla tunnilla. Näettehän, herra, että on yhtä lähellä aamua kuin iltaa. Muutoin kuulun hänen excellensinsä monseigneur kreivi Almavivan seurueesen.

BARTHOLO. Almavivan!

TUOMARI. Ne eivät siis olekaan varkaita?

BARTHOLO. Jättäkäämme tuo. — Joka paikassa muualla, herra kreivi, olen minä teidän excellensinne palvelija; mutta te ymmärrätte, että teidän korkeammalla säädyllänne tässä ei ole mitään voimaa. Tehkää, jos suvaitsette, hyvin ja poistukaa.

KREIVI. Niin, säädyllä ei tule täällä olla mitään voimaa; mutta paljonkin voimaa on sillä etu-oikeudella, jonka neiti äsken on suonut minulle, antautuessaan minulle vapaa-ehtoisesti.

BARTHOLO. Mitä hän sanoo, Rosina?

ROSINA. Hän puhuu totta. Mistä tulee teidän hämmästyksenne? Eiköhän minun tullut vielä tänä yönä saada kostoa petturille? Minä olen saanut sen.

BAZIL. Enkö minä sanonut teille, tohtori, että se oli kreivi itse?

BARTHOLO. Mitä se minuun koskee? Hupainen avioliitto! Missä todistukset ovat?

NOTARIUS. Siitä ei puutu mitään. Minulla on täällä nämät molemmat herrat todistajina.

BARTHOLO. Kuinka, Bazil! oletteko te kirjoittanut alle?

BAZIL. Mitäs tehdä? Tuolla kirotulla miehellä on aina taskut täynnä vastustamattomia argumenttejä.

BARTHOLO. Minä huolin viis noista argumenteistä. Minä käytän valtaani.

KREIVI. Te olette kadottanut sen, väärinkäyttäessänne sitä.

BARTHOLO. Neiti on holhon-alainen.

FIGARO. Hän on äsken vapauttanut itsensä siitä.

BARTHOLO. Kuka puhuttelee sinua, pää-lurjus?

KREIVI. Neiti on jalo ja kaunis: minä olen korkea-arvoinen mies, nuori ja rikas; hän on minun vaimoni.

BARTHOLO. Ei häntä milloinkaan riistetä minun käsistäni.

KREIVI. Hän ei ole enää teidän vallassanne. Minä panen hänet lakien suojeluksen alle; ja se herra, jonka itse olette tuonut tänne, on suojeleva häntä sitä väkivaltaa vastaan, jota te aiotte tehdä hänelle. Todelliset virkamiehet ovat kaikkien niitten tukena, joita sorretaan.

TUOMARI. Aivan varmaan. Ja tämä turha vastusteleminen mitä kunniallisinta avioliittoa vastaan osoittaa tarpeeksi, kuinka hän on peloissaan holhottinsa tavaran huonon hoidon vuoksi, josta hänen tulee tehdä tiliä kreiville.

KREIVI. Ah! suostukoon hän kaikkiin, enkä minä vaadi häneltä mitään.

FIGARO. Muuta kuin että minun sata écu'täni kuitataan: älkäämme kadottako järkeämme.

BARTHOLO (suuttuneena). He olivat kaikki minua vastaan; minä olen pistänyt pääni ampiaispesään.

BAZIL. Mihin ampiaispesään? Kun ette voi saada tyttöä, ajatelkaa, tohtori, että rahat ovat teillä säilyssä; niin aivan, ovat teillä säilyssä!

BARTHOLO. No! jättäkäähän minut rauhaan; Bazil! Te ajattelette vaan rahoja. Minäkö rahoista huolisin! No hyvä! minä pidän ne, mutta luuletteko, että ne ovat syynä minun päätökseeni?

(Hän kirjoittaa alle.)

FIGARO (nauraen). Ha, ha, ha! armollinen herra! he ovat samaa sukua.

NOTARIUS. Mutta, hyvät herrat, minä en enää ymmärrä mitään tästä. Eikö heitä ole kaksi neitoa, joilla on sama nimi?

FIGARO. Ei, herra, heitä ei ole kuin yksi.

BARTHOLO (lohduttamatonna). Ja minä, joka vein heiltä tikapuut pois, jotta avioliitto olisi varmempi! Ah! minä olen saattanut itseni perikatoon

huolettomuuden kautta.

FIGARO. Järjettömyyden kautta. Mutta puhukaamme totta, tohtori: kun nuoruus ja rakkaus ovat sopineet vanhusta pettämään, silloin kaikki, mitä tehdään sen estämiseksi, sopii syystä nimittää *Turhaksi varovaisuudeksi*.

End of the Project Gutenberg EBook of Sevillan parturi eli Turha varovaisuus, by Pierre de Beaumarchais

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK SEVILLAN PARTURI ELI TURHA ***

***** This file should be named 18354-8.txt or 18354-8.zip ***** This and all associated files of various formats will be found in: http://www.gutenberg.org/1/8/3/5/18354/

Produced by Tapio Riikonen

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING with public domain eBooks.

Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at http://gutenberg.org/license).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with

permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."

- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.

- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.

- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project

Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTIBILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the

exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at http://www.pglaf.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3)

educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at http://pglaf.org/fundraising. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at http://pglaf.org

For additional contact information:
Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations ($1 to $5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit http://pglaf.org

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to

donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: http://pglaf.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

http://www.gutenberg.org

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

***** END: FULL LICENSE *****